

JIHOČESKÁ UNIVERZITA V ČESKÝCH BUDĚJOVICÍCH

FILOZOFICKÁ FAKULTA

ÚSTAV ROMANISTIKY

BAKALÁŘSKÁ PRÁCE

Charakteristika postav s opakujícími se jmény v románu

Gabriela G. Márqueze

Sto roků samoty

Vedoucí práce: PhDr. Josef Prokop, Ph.D.

Autor práce: Berenika Šafaříková

Studijní obor: Anglický jazyk a literatura, Španělský jazyk a literatura

Ročník: 3.

2022

Prohlašuji, že svoji bakalářskou práci jsem vypracovala samostatně, pouze s použitím pramenů a literatury uvedených v seznamu citované literatury.

České Budějovice 20.7. 2022

.....

Berenika Šafaříková

Poděkování

Ráda bych tímto poděkovala vedoucímu své bakalářské práce panu PhDr. Josefu Prokopovi Ph.D., za jeho věnovaný čas, podporu, připomínky a rady.

Anotace

Předložená bakalářská práce se zaměřuje na charakteristiku postav s opakujícími se křestními jmény v díle *Sto roků samoty* od Gabriela G. Márqueze. Ve své práci se zaměřím na jednotlivé postavy jedné početné rodiny napříč generacemi, u kterých se jména opakují. Budou představeny v průběhu svého životního příběhu a osudu prostřednictvím vybraných ukázek z textu knihy. Pomocí těchto ukázek bude dokazována míra opakování se stejného či podobného osudu u předmětných postav.

KLÍČOVÁ SLOVA: Gabriel García Márquez, rodina, jméno, charakteristika

Annotation

The presented bachelor thesis focuses on the characteristics of characters with recurring first names in the work *Cien años de soledad* by Gabriel G. Márquez. In my work I will focus on the individual characters of one large family across generations, whose names are repeated. They will be presented throughout their life story and destiny through selected excerpts from the text of the book. With the help of these examples, the degree of repetition of the same or similar fate in the characters in question will be proved.

KEY WORDS: Gabriel García Márquez, family, name, characteristics

Obsah

1.	Metodologický úvod	7
2.	Gabriel García Márquez a jeho literární dílo	8
2.1.	G. G. Márquez	8
2.2.	“Boom”, magický realismus a román <i>Sto roků samoty</i>	8
3.	Analýza jmen postav - hypotéza jmen rodu Buendía	10
3.1.	Jméno JOSÉ	10
3.2.	Jméno AURELIANO	33
3.3.	Jméno ÚRSULA	43
3.4.	Jméno AMARANTA	46
3.5.	Jméno REMEDIOS	52
4.	Závěrečné shrnutí	60
5.	Resumen	64
6.	Bibliografie	65

1. Metodologický úvod

Při čtení románu *Sto roků samoty* neušlo naší pozornosti, že jsou hlavní postavy často stejně pojmenované. V bakalářské práci se proto zaměříme na postavy, jejichž křestní jména se opakují nebo jsou si v různých variacích podobná. Na základě pozorování jmen jsme vytvořili hypotézu (viz dále s. 10), že postavy se stejnými křestními jmény mají identické povahové rysy, stejné nebo podobné osudy. Jde nám zejména o to, abychom tuto hlavní hypotézu potvrdili nebo vyvrátili.

Než začneme se samotnou analýzou postav, v práci se zabýváme i životem autora Gabriela G. Márqueze a jeho literární tvorbou, v jakém období autor psal a s kým, a naopak ke kterému autorovi vzhlížel a čím ho ovlivnil. Pro lepší porozumění a orientaci v románu, který je vrcholným dílem magického realismu, jsme se krátce věnovali i tomuto literárnímu směru.

Postup ohledně ověřování dané hypotézy byl následující - vytvořili jsme seznam postav vystupujících v románu podle jejich křestních jmen. Postavy s opakujícími se křestními jmény jsou zařazeny za sebou, od prvních nositelů jmen po jejich potomky se stejnými nebo obdobnými jmény. Každému křestnímu jménu a jeho dalším nositelům je věnována celá jedna kapitola.

Postupně popíšeme celou rodinu Buendía a s pomocí konkrétních pasáží z románu, které poukážou na nejzásadnější projevy postav či jejich životní okamžiky, vyvodíme závěr o konkrétní postavě. Stejně důležitá je i sekundární literatura, která práci obohacuje o zajímavé informace.

Celkově nás myšlenka na takové téma jako je zkoumání jmen a vlastností jednotlivých členů jedné rodiny napadla při čtení pasáže, kdy došlo k nesrovnalosti charakteristických rysů neustále se zaměňujících dvojčat. Vnímavá Úrsula přemýšlí, jestli se dvojčata Aureliano a José Segundo nezaměnila, protože u nich hypotéza jmen neodpovídala (citace s. 25). I Úrsule začalo docházet, že s sebou jména přináší i nějakou specifickou vlastnost, a proto ihned poznala, že dvojčata žijí pod jinými jmény, protože vlastnosti byly přesně opačné. Sám autor Gabriel García Márquez využívá právě Úrsulu k interpretaci vlastní myšlenky ohledně jmen. Díky autorově myšlence jsme se rozhodli

pokračovat v podrobné analýze postav, jejíž jména se opakují. Mimo Aureliana a Josého rozebereme i Úrsuly, Amaranty a Remedios.

Pracujeme zejména s pátým vydáním románu *Sto roků samoty* ve španělském originále,¹ dále využíváme sedmé vydání českého překladu od Vladimíra Medka.

2. Gabriel García Márquez a jeho literární dílo

2.1. G. G. Márquez

Gabriel García Márquez je první kolumbijský autor a zároveň patří mezi latinskoamerické autory, kteří získali Nobelovu cenu za literaturu. Mezi oceňované autory patří dále básnířka Gabriela Mistral, Miguel A. Asturias či básník Pablo Neruda.²

Autorova další známá díla jsou *Kronika ohlášené smrti*, *Láska za časů cholery* či *Plukovníkovi nemá kdo psát*.

Do češtiny dílo přeložil Vladimír Medek v roce 1971 a od té doby vyšlo několik vydání.³

2.2. “Boom”, magický realismus a román *Sto roků samoty*

V polovině šedesátých let v latinskoamerické literatuře dochází k “novému” pojetí literatury. Přichází nové romány, dochází k přehodnocování jiných děl, které byly opomenuty nebo čteny v jiném kontextu. Nejedná se pouze o znovuobjevení či objevení autorů, ale i o změny společenské, kulturní či vzniká nová vrstva čtenářů po celém světě. “Boom” je termín označující tuto velkou změnu ohledně poptávky. Jedná se o zlom, který navždy změnil latinskoamerickou literaturu. Nemůžeme říct, že před “boomem” nebyli ostatní autoři produktivní, mezi hlavní představitele období před “boomem” patří Miguel Á. Asturias nebo Alejo Carpentier. S “boomem” jsou spojení

---

¹ García Márquez, Gabriel. (2007). *Cien Años De Soledad*. [Madrid] : [México, D.F.] : Alfaguara : Real Academia Española ; Asociación de Academias de la Lengua Española. La edición quinta.

² Maurya, Vibha. (1983) “Gabriel García Márquez”. *Social Scientist*, vol. 11, no. 1, str. 53.

³ García Márquez, Gabriel. (2006). *Sto roků samoty*, přeložil Vladimír Medek. Sedmé vydání. Praha: Euromedia Group.

autoři Gabriel G. Márquez, Mario Vargas Llosa, Carlos Fuentes, Julio Cortázar, Juan Carlos Onetti a další.⁴

Pojem *magický realismus* vyšel ve článku Ángela Florese v roce 1955, avšak původně v Německu označil kritik tímto jménem typ umění. Magický realismus má tu schopnost přetransformovat každodenní, obvyklé věci do věcí nadpřirozených a velkolepých.⁵

Román je také zajímavý tím, že představuje časovou smyčku - vše nějak začíná, založením vesnice Macondo, což představuje stejně jako v Bibli *Genesis* a končí *Apokalypsou*, neboli zničením vesnice Macondo.⁶

Inspirací pro Gabriela G. Márqueze se stal americký autor Nathaniel Hawthorne. Nebylo to jeho nejznámější dílo *Šarlatové písmeno*, ale méně známé dílo *Dům se sedmi štíty*,⁷ které poznamenalo jeho budoucí tvorbu. Oba dva romány mají podobná témata, která se týkají domu, duchů či rodiny a vztahů mezi jednotlivými členy. Dům figuruje jako samostatná hlavní postava, která udává směr rodiny.⁸

Co spojuje oba dva romány je také kletba v rodině, která ovlivňuje chod domácnosti. Členové rodiny spolu žijí, ale nejedná se o klidné soužití.

---

⁴ Oviedo, José Miguel. (2012). *Historia De La Literatura Hispanoamericana*. Alianza Editorial., s. 300.

⁵ Hart, Stephen. (1982) "Magical realism in Gabriel García Márquez's *Cien años de soledad*." INTI: *Revista de Literatura Hispánica*, no. 16/17, s. 37.

⁶ Vásquez Cantillo, Andrés. (2018). "Una mirada a la identidad latinoamericana a través del mito y la historia en *Cien años de soledad*", *Revista Uicolombo Adelante – Ahead*, ISSN: 2215-7999 - Vol. 7, s. 65.

⁷ Hawthorne, N. (1983). *La casa de los siete tejados*. Edición de Catalina Montes. Madrid: Cátedra.

⁸ Cabello Pino, Manuel. (2013). Casas, fantasmas, vientos, culpas... relaciones intertextuales entre *The House Of The Seven Gables* de Hawthorne y *Cien Años de Soledad* de García Márquez. *Lingüística y literatura*, ISSN: 0120-5587, no. 64, s. 139.

3. Analýza jmen postav - hypotéza jmen rodu Buendía

Nyní bych ráda představila hypotézu ohledně jmen. Jméno *José* představuje fyzickou sílu, je to vůdčí a rebelská osobnost, která touží být středem pozornosti, naopak jméno *Aureliano* je přesný opak, používá spíše rozum než svaly, projeví zájem o válečné strategie, dokonce je obdařen schopnostmi, díky kterým dokáže vidět a odhadnout, co se stane. Jen některé postavy přesně splňovaly teorii, jiné se značně rozcházely.

Další rodinní příslušníci jsou jménem *Úrsula*. Je to hlava rodiny a manželka Josého Arcadia Buendíi. Úrsuly se vyznačují jako rázné a tvrdě pracující ženy, které vykonávají i mužské práce. Další ženou v domácnosti je *Amaranta*, dcera Úrsuly. Obě jména mají v příběhu pouze jediné zastoupení. Poslední jméno je *Remedios*, která se do rodiny "přivdává" a poté v rodině zůstává. Remedios je jméno pro nevinnou dívku, která má ráda svou volnost a svobodu. Všechny Remedios, které se objeví v příběhu, sdílejí stejné tragické osudy.

3.1. Jméno **JOSÉ - JOSÉ ARCADIO BUENDÍA**

Budeme společně sledovat, jaké osudy postavám přinášejí jejich vlastní jména. Právě nositelé jména José jsou většinou vznětliví, mají nadměrnou fyzickou sílu a jsou rození vůdcové, kteří si libují být středem pozornosti. Společným rysem je také tragický konec, který je potká. Jestli se to u jednotlivých José jmenovců bude shodovat či úplně rozcházet, budeme postupně zkoumat, komentovat a uvidíme, zda daná teorie souhlasí.

Nejčastěji se v románu vyskytuje jméno *José*, a to v nejrůznějších variacích. Dá se říci, že dané pojmenování *José* je nejvíce symbolické, protože právě jméno José Arcadio Buendía je pro zakladatele vesnice Macondo, kde se vyvíjí celý příběh jeho rodiny. Zpočátku působí jako důležitá hlava rodiny Buendía a jakýsi nejvyšší představitel celé vesnice, ale jak příběh pokračuje a graduje, jeho "moc", vliv a zejména příčetnost postupně upadá a má čím dál menší váhu.

Můžeme odhadnout, že má jméno *José* zvláštní význam pro autora díla Gabriela G. Márqueze, protože zatímco José tady v románu představuje hlavu rodiny a celý počátek jedné vesnice, tak i v Bibli máme Svatého Josefa nebo Josefa, syna Jákoba.

Největší projev osobitého rysu Josého Arcadia Buendí se ukazuje ihned na začátku příběhu, pak postupně jaksí ubírá na důležitosti a ustupuje do pozadí.

“José Arcadio Buendía, cuya desafortada imaginación iba siempre más lejos que el ingenio de la naturaleza, y aun más allá del milagro y la magia...”⁹

Prvotní knižní důkaz nám říká, že José Arcadio Buendía v příběhu začíná jako snílek a vynálezce, kterého fascinuje všechno, co nezná. Nezastavují ho ani zákony přírody a nezajímá ho nic, co je obyčejné, ale právě se jedná spíše o zázraky a magii. Zde se projevuje ta “hravá” a zvědavá stránka Josého Arcadia.

“Todos los años, por el mes de marzo, una familia de gitanos desarraigados plantaba su carpa cerca de la aldea, y con un grande alboroto de pitos y timbales daban a conocer los nuevos inventos. Primero llevaron el imán. Un gitano corpulento, de barba montaraz y manos de gorrión, que se presentó con el nombre de Melquíades, hizo una truculenta demostración pública de lo que él mismo llamaba la octava maravilla...”¹⁰

Následující příklady popisují, že José Arcadio Buendía nebyl fascinován jen novými místy a objevy, na kterých sám i dělal a kterými se zabýval i několik dní, ale i lidmi z cizích či vzdálených krajin, kteří navštěvovali nebo projížděli Macondem a přinášeli s sebou svou kulturu, vynálezy a tradice. Pravidelně do vesnice Macondo přijížděli cikáni s různými “poklady”, kterými se chtěli pyšnit, a tak s nimi José Arcadio Buendía rád uzavíral obchody či spojení. José Arcadio Buendía byl například velice fascinován obyčejným magnetem. Vůdce cikánské potulné skupinky byl Melquíades, zpočátku jen obchodní partner Josého Arcadia Buendí.

“Pero José Arcadio Buendía no creía en aquel tiempo en la honradez de los gitanos, así que cambió su mulo y una partida de chivos por los dos lingotes imantados...”¹¹

---

⁹ García Márquez, Gabriel, *Cien Años De Soledad*. [Madrid] : [México, D.F.] : Alfaguara : Real Academia Española ; Asociación de Academias de la Lengua Española, 2007., s. 10.

¹⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 9.

¹¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 10.

José Arcadio Buendía chodil za cikány vždy, když se ve vesnici objevili, a byl fascinován téměř vším, co přinesli s sebou a čím se chlubili. Několikrát ho i cikáni okradli, ale José Arcadio Buendía si nic nenechal vymluvit a neuvědomoval si, že uzavírá s nimi nevýhodné obchody.

“Muy pronto ha de sobornos oro para empedrar la casa - replicó el marido.”¹²

Dále text ukazuje, jak bláhový José Arcadio vlastně byl. Myslel si, že mu vynálezy od cikánů dají bohatství či přinesou zlato. Jeho manželka Úrsula mu jeho obchody a vztahy s cikány vymlouvala, ale José Arcadio Buendía se vždy dokázal nějak obhájit.

“Derrotado por aquellas prácticas de consolación, José Arcadio Buendía decidió entonces construir la máquina de la memoria que una vez había deseado para recordarse de los maravillosos inventos de los gitanos.”¹³

José Arcadio Buendía měl takový obdiv a respekt k cikánům, že jim chtěl věnovat některé své vynálezy. Jejich objevy považoval za ty mistrovské. Jeho vlastní vynálezy ho příliš nezajímaly, jen cizí z dalekých krajín.

“José Arcadio Buendía, que aún no acababa de consolarse por el fracaso de sus imanes, concibió la idea de utilizar aquel invento como una arma de guerra...”¹⁴

V této pasáži se říká, že se José Arcadio Buendía nebojí neúspěchu, zkouší všechno a jde do všeho po hlavě. Jakmile se mu nepovede nějaký vynález, ihned se pouští do dalšího. Bohužel se téměř rychle unaví a nevydrží u něčeho příliš dlouho.

“José Arcadio Buendía pasó los largos meses de lluvia encerrado en un cuartito que construyó en el fondo de la casa para que nadie perturbara sus experimentos. Habiendo abandonado por completo las obligaciones domésticas, permaneció noches

---

¹² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 10.

¹³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 61.

¹⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 11.

*enteras en el patio vigilando el curso de los astros, y estuvo a punto de contraer una insolación por tratar de establecer un método exacto para encontrar el mediodía...*¹⁵

José Arcadio Buendía dokázal vymýšlet a tvořit i celé dny, neustále zkoušel něco nového a nechtěl být rušen. Všechno, co si vymyslel, myslel tak moc vážně a prožíval to s takovou vášní, že si nechal postavit svou vlastní “dílnu”, kde trávil svůj veškerý čas. Zajímavé je, že i když by měl fungovat jako hlava rodiny, starat se o hospodářství a vše kolem, nedělal to. Radši se věnoval jen sám sobě a využíval svou představivost. Jako by ho nic jiného nezajímalo.

*“Aquel hallazgo lo excitó mucho más que cualquiera de sus empresas descabelladas. No volvió a comer. No volvió a dormir. Sin la vigilancia y los cuidados de Úrsula se dejó arrastrar por su imaginación hacia un estado de delirio perpetuo del cual no volvería a recuperarse.”*¹⁶

Jak příběh pokračuje a postupně graduje, mění se i José Arcadio Buendía. Tentokrát svým vynálezům obětuje i jídlo a spánek. Nezajímá ho téměř nic a nikdo kolem. Dostává se do těžké deprese, ze které už se nikdy nedostane.

*“José Arcadio Buendía conversó con Prudencio Aguilar hasta el amanecer. Pocas horas después, entregado por la vigilia, entró el taller de Aureliano y le preguntó: ¿Qué día es hoy?”*¹⁷

Následující text popisuje, jak začíná José Arcadio Buendía mluvit s mrtvými. Jsou to většinou lidé z jeho minulosti, pohřbeni dávno ve ztracených vzpomínkách. Jak moc trávil čas s mrtvými ze své minulosti, zapomínal na ubíhající čas v přítomnosti.

*“Estuvo toda la noche en la cama con los ojos abiertos, llamando a Prudencio Aguilar, a Melquíades, a todos los muertos, para que fueran a compartir su desazón. Pero nadie acudió.”*¹⁸

---

¹⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 12.

¹⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 94.

¹⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 95.

¹⁸ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 96.

Poznáváme, že se z vášnivého a energického muže, který zkouší všechno možné a nenechá se nikým zastavit, stal mrzutý stařec, který povolává mrtvé a chce se s nimi bavit a trávit čas. Zajímá ho více svět mrtvých než lidé živí a zdraví v jeho životě. Mrtví mu pak přestávají odpovídat, což ho následně velice rozzuří.

“El viernes, antes de que se levantara nadie, volvió a vigilar la apariencia de la naturaleza, hasta que no tuvo la menor duda de que seguía siendo lunes. Entonces agarró la tranca de una puerta y con la violencia salvaje de su fuerza descomunal destrozó hasta convertidos en polvo los aparatos de alquimia, el gabinete de daguerrotipo, el taller de orfebrería, gritando como un endemoniado en un idioma altisonante y fluido pero completamente incomprendible. Se disponía a terminar con el resto de la casa cuando Aureliano pidió ayuda a los vecinos. Se necesitaron diez hombres para tumbarlo, catorce para amarrarlo, veinte para arrastrarlo hasta el castaño del patio, donde lo dejaron atado, ladrando en lengua extraña y echando espumarajos verdes por la boca.”¹⁹

Poslední úryvek vysvětluje, jak nakonec José Arcadio Buendía úplně zešílí. Ztrácí pojem o realitě, o čase a nakonec chce zničit celý svůj dům i to, co v něm vytvořil, včetně své milované alchymistické dílny. V této části příběhu se autor poprvé zmiňuje o mimořádné a nadlidské fyzické zdatnosti Josého Arcadia Buendíi. Je potřeba několik tisíc mužů, aby s ním pohnuli a dotáhli ho svázaného na dvorek ke kaštanu jako nějakého divokého psa se vzteklinou, která mu teče z úst. Ve stavu šílenství dokonce José Arcadio Buendía mluví záhadným jazykem, kterému nikdo nerozumí. Zpočátku velice zásadní a důležitá postava ztrácí na důležitosti a v příběhu se poté skoro vůbec neobjevuje.

Povahové charakteristiky jsou v románu vyloženy a jednotlivě popsány. Můžeme potvrdit, že právě první José v rodině Buendía našemu popisu odpovídá a má v příběhu roli vůdčí osobnosti, povahu umíněného snílka a obchodníka s náznakem veliké fyzické síly. Konec Josého byl smutný - zbláznil se. Nakonec zemřel osamocen ve své zahradě. Objevují se i značné psychické problémy a nevyrovnanost spojené s tímto jménem.

---

¹⁹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 96.

3.1. Jméno **JOSÉ** - ***JOSÉ ARCADIO***

Další nositel stejného jména je syn Josého Arcadia Buendíi, José Arcadio. Aby nedocházelo ke zmatení a ztrácení se v ději, autor Gabriel García Márquez pojmenoval syna téměř úplně stejně, ale otcovo jméno navíc tvoří i příjmení Buendía.

„José Arcadio, el mayor de los niños, había cumplido catorce años. Tenía la cabeza cuadrada, el pelo hirsuto y el carácter voluntarioso de su padre. Aunque llevaba el mismo impulso de crecimiento y fortaleza física, ya desde entonces era evidente que carecía de imaginación.“²⁰

José Arcadio je nejstarší z dětí Josého Arcadia Buendíi a Úrsuly. Hned první zmínka o něm říká, jaký José Arcadio je. Popisuje se zde jeho vzhled, připomíná se otcova umíněná povaha a fyzická zdatnost. Otcovu představivost však postrádá.

„Pero José Arcadio la siguió buscando toda la noche en el olor de humo que ella tenía en las axilas y que se le quedó metido debajo del pellejo. Quería estar con ella en todo momento...“²¹

Nato se autor začíná zabývat milostným životem Josého Arcadia. Dalším velice důležitým charakteristickým rysem, jimž se José Arcadio odlišuje od svého otce, je věrnost. Zatímco jeho otec měl za celý život jednu osudovou ženu, José Arcadio se začíná projevovat jako záletný muž. Často nemyslí na následky a vrhá se spontánně do milostných dobrodružství a eskapád po hlavě a s velkou vášní.

„Ahora sí eres un hombre», le dijo. Y como él no entendió lo que ella quería decirle, se lo explicó letra por letra:

—Vas a tener un hijo.

José Arcadio no se atrevió a salir de su casa en varios días“²²

---

²⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 24.

²¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 36.

²² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 42.

První osudovou chvílí Josého Arcadia byl jeho prohlubující se mileneckým vztah se ženou jménem Pilar Ternera. Tento vztah nabírá spád ve chvíli, kdy mu Pilar oznámí, že je těhotná, José Arcadio se zalekne a zachová se nedospěle. Zbabělost se stává jeho dalším důležitým rysem a nadále svou první milenkou ignoruje a o své dítě se téměř nezajímá. Zatímco se jeho otec dokázal v minulosti nadchnout pro neznámá místa a objevy, José ho Arcadia zajímaly ženy. Společně s otcem ale jejich zájem rychle pominul.

„Después de deambular por entre toda suerte de máquinas de artificio, sin interesarse por ninguna, se fijó en algo que no estaba en juego: una gitana muy joven, casi una niña, agobiada de abalorios, la mujer más bella que José Arcadio había visto en su vida“²³

Autor se také zaměřuje na milostný románek Josého Arcadia a místní cikánky, která do Maconda přijíždí se svojí družinou. José Arcadio je jako posedlý a nechce o svou další neznámou krásku přijít.

„José Arcadio y la muchacha no presenciaron la decapitación. Fueron a la carpa de ella, donde se besaron con una ansiedad desesperada mientras se iban quitando la ropa.“²⁴

Srdce a tělo vyvolené dívky získává sebejistý José Arcadio mnohem rychleji než v předchozím vztahu.

„Era jueves. La noche del sábado José Arcadio se amarró un trapo rojo en la cabeza y se fue con los gitanos.“²⁵

Milenecká situace se natolik vymkne kontrole, že José Arcadio opouští svou rodinu s družinou cikánů bez výčitek a vysvětlení. Zbrklé rozhodnutí ho nemrzí, nemyslí ani na své budoucí dítě a co si vezme do hlavy, to udělá.

---

²³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 43.

²⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 44.

²⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 45.

„Llegaba un hombre descomunal. Sus espaldas cuadradas apenas si cabían por las puertas. Tenía una medallita de la Virgen de los Remedios colgada en el cuello de bisonte, los brazos y el pecho completamente bordados de tatuajes crípticos, y en la muñeca derecha la apretada esclava de cobre de los niños-en-cruz. Tenía el cuero curtido por la sal de la intemperie, el pelo corto y rapado como las crines de un mulo, las mandíbulas férreas y la mirada triste... Era José Arcadio. Regresaba tan pobre como se fue, hasta el extremo de que Úrsula tuvo que darle dos pesos para pagar el alquiler del caballo.“²⁶

José Arcadio se do příběhu vrací jako fyzicky i psychicky vyspělejší muž. Nese si z cest medailonek Panny Marie, což možná naznačuje pokání za jeho milostné hříchy z minulosti. Za zmínku stojí i prapodivné tetování, které mu zdobí tělo. Zdá se, že předtím nedospělý José Arcadio konečně přišel k rozumu a chce se vrátit ke své rodině. Narozdíl od svého otce, který rozum ztratil, se Josému Arcadiovi rozum vrátil. Dokonce se i usadil a vzal si za ženu svou adoptivní sestru Rebecu, která do Maconda přišla jako malé dítě, jež se Buendíové ujali. Šťěstí manželů ale dlouho netrvá, José Arcadio také nečekaně umírá krutou smrtí u sebe doma, protože je zastřelen. Rebeca se z jeho smrti nikdy nevzpamatovala a celé rodině se léta vyhýbala, protože jim to nedokázala odpustit.

Druhý člen rodiny Buendía se jménem *José* sdílí otcovu fyzickou sílu a tragický konec. Co se zde značně vymyká naší teorii je to, že je José Arcadio zpočátku velice zbabělý, nedokáže vést spořádaný život, a místo unikátních výtvorů ho zajímají pouze ženy. Můžeme říct, že se druhý José shoduje v naší teorii pouze ve dvou specifických rysech, protože i Josého Arcadia potká tragický konec, zemře zastřelením.

---

²⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 109/110.

3.1. Jméno **JOSÉ - JOSÉ ARCADIO “ARCADIO”**

Arcadio je synem kartářky Pilar Ternerové a Josého Arcadia. Arcadio byl pojmenován po svém otci José Arcadio, ale aby opět nedošlo ke zmatení, celá rodina mu říkala jednoduše Arcadio. Jelikož se jeho otec o něj nezajímal a před narozením jej opustil, vyrůstal malý Arcadio s Buendíovými, aniž by věděl o svém pravém původu.

„—Ahí te dejamos a Macondo —fue todo cuanto le dijo a Arcadio antes de irse—. Te lo dejamos bien, procura que lo encontremos mejor.”²⁷

Strýc Aureliano nechává Arcadiovi Macondo. Město si předávají jako kdyby někomu z jejich rodiny patřilo. Právě možnost řídit město podtrhuje Arcadiovu rozpolcenou povahu. Začíná vyloženě válka jak s městem, tak i s jeho příbuznými.

Arcadio le dio una interpretación muy personal a la recomendación. Se inventó un uniforme con galones y charreteras de mariscal, inspirado en las láminas de un libro de Melquíades, y se colgó al cinto el sable con borlas doradas del capitán fusilado... Desde el primer día de su mandato Arcadio reveló su afición por los bandos. Leyó hasta cuatro diarios para ordenar y disponer cuanto le pasaba por la cabeza. Implantó el servicio militar obligatorio desde los dieciocho años, declaró de utilidad pública los animales que transitaban por las calles después de las seis de la tarde e impuso a los hombres mayores de edad la obligación de usar un brazal rojo.”²⁸

Autor nám popisuje dopodrobna Arcadiovo běsnění. Následné zešílení je způsobené opojným pocitem moci. Šílený Arcadio začal nosit uniformu, zbraně, založil povinnou vojenskou službu, vydával vyhlášky a rozkazy k zabíjení. Stal se z něj diktátor, který zabíjel i sám.

«¡Eres un asesino!», le gritaba Úrsula cada vez que se enteraba de alguna nueva arbitrariedad. «Cuando Aureliano lo sepa te va a fusilar a ti y yo seré la primera en alegrarme». Pero todo fue inútil. Arcadio siguió apretando los torniquetes de un

---

²⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 126.

²⁸ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 126/127.

rigor innecesario, hasta convertirse en el más cruel de los gobernantes que hubo nunca en Macondo. “²⁹

První člověk, který se Arcadia nikdy nebál, byla jeho babička Úrsula, která ho vychovávala. I díky své přísnější výchově doufala, že z něj bude hodný chlapec, ale opak byl pravdou. Ani násilné výhrůžky jí nebyly nic platné.

„No puedo, no puedo», dijo Pilar Ternera horrorizada. «No te imaginas cómo quisiera complacerte, pero Dios es testigo que no puedo». Arcadio la agarró por la cintura con su tremenda fuerza hereditaria, y sintió que el mundo se borraba al contacto de su piel. «No te hagas la santa», decía. «Al fin, todo el mundo sabe que eres una puta “³⁰

Nakonec Arcadiova hrůzovláda skončila, ale jeho povaha se však nezměnila. Neměl respekt téměř k ničemu a k nikomu. Jelikož stále nevěděl, kdo jsou jeho skuteční rodiče, zahořel touhou po své biologické matce Pilar, s níž chtěl mít milenecký vztah. Když ho Pilar odmítala, protože věděla, že se jedná o vlastního syna, probudila se v Arcadiovi opět násilnická povaha a fyzická síla, jež byla typická i pro jeho předchůdce. Arcadio se projevuje i jako vulgární a nemravný člověk, který si chce ženy brát násilím.

„«Eres la vergüenza de nuestro apellido», le gritó un domingo después de misa, cuando lo vio en la casa nueva jugando barajas con sus oficiales. Arcadio no le prestó atención. Sólo entonces supo Úrsula que tenía una hija de seis meses, y que Santa Sofía de la Piedad, con quien vivía sin casarse, estaba otra vez encinta. “³¹

Když Pilar už nevěděla, jak má Arcadia od sebe odradit, poslala místo sebe za ním nevinnou dívku Santu Sofii de la Piedad. Dívka byla tichá, ničím nevyčnávající a poddajná. Arcadio si ji vzal pod svá křídla. Úrsula se dozvěděla, že spolu Arcadio a

---

²⁹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 127.

³⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 134/135.

³¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 138.

Santa Sofía de la Piedad žijí a mají dítě i bez toho, aniž by se vzali, Úrsula jim vzkázala, že dělají ostudu rodinnému jménu.

Nakonec si Arcadio svou milenkou Santu Sofii de la Piedad vezme za manželku a je otcem malé dcerky Krásné Remedios a dvojčat. Těch se ale už bohužel nedočká, protože zemře násilnou smrtí. Lidé ani město nezapomínají, a tak je Arcadio zastřelen. Potkává ho tedy stejný způsob smrti jako jeho otce. Tragický osud se opakuje.

Třetí *José* a neméně důležitý člen rodiny se vyznačuje rozeným vůdcovstvím, který sdílí se svým dědečkem José Buendíou. S José Arcadiem má společné to, že jsou oba svým způsobem rebelské povahy, protože José Arcadio utekl od rodiny za cikány, Arcadio měl děti a žil se svou milenkou, aniž by se oženil. Také tito dva sdílí stejný žalostný osud, protože i Arcadio zemře zastřelením. Ale už předtím projevuje psychickou poruchu. Dá se říct, že měl Arcadio zlou povahu, protože vraždil. Tímto jednáním se zatím od všech nositelů jména *José* nejvíce odlišuje.

3.1. Jméno **JOSÉ + AURELIANO - AURELIANO JOSÉ**

Aureliano José se narodil z mileneckého svazku mezi Pilar Ternerovou a Aurelianem Buendíou. Malý Aureliano José však vyrůstal s tetou Amarantou, která si ho vzala na starost a vychovávala ho. Je zde spojení dvou nejčastějších jmen. Zajímalo nás, jaké povahové rysy budou v převaze, jestli Josého či Aureliana. Charakteristiky Josého jsou již vysvětlené, naopak jméno *Aureliano* nosí ti, kteří používají spíše rozum než svaly, jsou tiché povahy a nemají rádi společnost. Bude zajímavé, po kom Aureliano José spíše bude.

„Inició a Aureliano José en el manejo de las armas de fuego, le dio una instrucción militar prematura y durante varios meses lo llevó a vivir al cuartel, con el consentimiento de Úrsula, para que se fuera haciendo hombre.“³²

Gerineldo Márquez, blízký přítel jeho otce Aureliana Buendíi a nápadník jeho tety Amaranty, si bere na starost vojenskou výchovu malého Aureliana Josého. Vodí jej do kasáren, aby se z něj stal pravý muž. Aureliano José projevuje stejnou vášeň pro výcvik v armádě jako jeho otec Aureliano.

„—Estás idéntico a Aureliano cuando tenía tu edad —dijo—. Ya eres un hombre.

Lo era desde hacía mucho tiempo, desde el día ya lejano en que Amaranta creyó que aún era un niño y siguió desnudándose en el baño delante de él, como lo había hecho siempre, como se acostumbró a hacerlo desde que Pilar Ternera se lo entregó para que acabara de criarlo. La primera vez que él la vio, lo único que le llamó la atención fue la profunda depresión entre los senos... Tiempo después, cuando ella se restableció del suicidio de Pietro Crespi y volvió a bañarse con Aureliano José, éste ya no se fijó en la depresión, sino que experimentó un estremecimiento desconocido ante la visión de los senos espléndidos de pezones morados. Siguió examinándola...“³³

Autor naznačuje začínající náklonnosti mezi tetou Amarantou a jejím synovcem Aurelianem José. Amaranta začíná svého synovce chválit, jaký se z něho stal muž a

---

³² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 162.

³³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 167/168.

jak jí připomíná bratra Aureliana. Dozvídáme se, že malý Aureliano José po své tetě zatoužil už dávno. Nesmírně ho přitahovala, líbilo se mu její ženské tělo a specifické ženské rysy.

„Entonces no sólo durmieron juntos, desnudos, intercambiando caricias agotadoras, sino que se perseguían por los rincones de la casa y se encerraban en los dormitorios a cualquier hora, en un permanente estado de exaltación sin alivio. Estuvieron a punto de ser sorprendidos por Úrsula, una tarde en que entró al granero cuando ellos empezaban a besarse. «¿Quieres mucho a tu tía?», le preguntó ella de un modo inocente a Aureliano José. Él contestó que sí. «Haces bien», concluyó Úrsula, y acabó de medir la harina para el pan y regresó a la cocina. Aquel episodio sacó a Amaranta del delirio. Se dio cuenta de que había llegado demasiado lejos..“³⁴

Další pasáž z knihy sleduje milostné vzplanutí mezi dvěma příbuznými, Amarantou a Aurelianem Josém. Začínalo to nevinnými polibky a laskáním, které postupně přerůstalo v něco víc. Toho si všímá zejména hlava rodiny Úrsula. Té to nepřišlo nijak obscénní, ale Amarantě to začalo postupně vadit. Aureliana Josého nakonec opustila. Ten se zhrzený po velkém milostném neúspěchu vrací zpátky do kasáren.

„Quince días después desertó. Encontró a Amaranta más ajada que en el recuerdo, más melancólica y pudibunda, y ya doblando en realidad el último cabo de la madurez, pero más febril que nunca en las tinieblas del dormitorio y más desafiante que nunca en la agresividad de su resistencia: «Eres un bruto», le decía Amaranta, acosada por sus perros de presa. «No es cierto que se le pueda hacer esto a una pobre tía, como no sea con dispensa especial del Papa»...

—No es sólo eso —rebatía Amaranta—. Es que nacen los hijos con cola de puerco.

Aureliano José era sordo a todo argumento.

—Aunque nazcan armadillos —suplicaba.“³⁵

---

³⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 168/169.

³⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 175/176.

Po krátkém odloučení se Aureliano José opět ke své tetičce vrátil, snaží se ji znova získat. Nakonec se mu to podařilo, ale s použitím síly a nátlaku. Její odmítání ho ještě více přitahovalo. Aureliano José byl tak poblázněný, že si chtěl svou tetu i vzít a bylo mu jedno, co se povídá o rodinné kletbě. Používání psychického nátlaku a síly je projevem toho, že má Aureliano José charakteristické vlastnosti typické pro jméno José, tudíž spojení obou jmen Aureliano a José je zde na místě.

Příběh Aureliana Josého končí velice nešťastně. Amaranta ho nakonec znova odmítne a ten se zařekne, že už ji nechce. Milenci se navždy odloučí. Jeho samota netrvá dlouho. Poblouznil nejedno další děvče, ale nakonec umírá - je zastřelen před divadlem. Způsob smrti je zde stejný jako u jeho nevlastního bratra Arcadia a strýce Josého Arcadia.

Další člen rodiny má sice jméno *José* až jako druhé. Mohli jsme zpozorovat některé jeho rysy, které se shodovaly s jeho předky. Aureliano José sdílí vášeň pro ženy, kterou měli i José Arcadio či Arcadio. Má naopak blízko k armádě stejně jako Aureliano Buendía. Sdílí stejný pochmurný osud jako José Arcadio či Arcadio. Zemřel postřelen.

3.1. Jméno **JOSÉ + AURELIANO - JOSÉ ARCADIO SEGUNDO + AURELIANO SEGUNDO**

José Arcadio Segundo je syn tiché dívky Santy Sofie de la Piedad a Arcadia. José Arcadio Segundo má dvojče Aureliana Segunda a sestru Krásnou Remedios. Osudy dvojčat jsou natolik propletené, že se budeme zabývat oběma jmény zároveň.

„Los únicos casos de clasificación imposible eran los de José Arcadio Segundo y Aureliano Segundo. Fueron tan parecidos y traviosos durante la infancia que ni la propia Santa Sofía de la Piedad podía distinguirlos. El día del bautismo, Amaranta les puso esclavas con sus respectivos nombres y los vistió con ropas de colores distintos marcadas con las iniciales de cada uno, pero cuando empezaron a asistir a la escuela optaron por cambiarse la ropa y las esclavas y por llamarse ellos mismos con los nombres cruzados. El maestro Melchor Escalona, acostumbrado a conocer a José Arcadio Segundo por la camisa verde, perdió los estribos cuando descubrió que éste tenía la esclava de Aureliano Segundo, y que el otro decía llamarse, sin embargo, Aureliano Segundo a pesar de que tenía la camisa blanca y la esclava marcada con el nombre de José Arcadio Segundo. Desde entonces no se sabía con certeza quién era quién. Aun cuando crecieron y la vida los hizo diferentes, Úrsula seguía preguntándose si ellos mismos no habrían cometido un error en algún momento de su intrincado juego de confusiones, y habían quedado cambiados para siempre.“³⁶

Tento dlouhý úryvek má snad nejdůležitější význam, co se týče dvojčat José Arcadia Segunda a Aureliana Segunda. Úryvek říká, jaká trápení vždy s dvojčaty měla celá jejich rodina již od narození. Aby se dvojčata rozeznala, značila se odlišnou barvou, jmenovkami, ale nakonec nic nepomáhalo. Nejdůležitější je informace, že se dvojčata záměrně vyměňovala, až to skončilo tak, že ona sama nevěděla, kdo je vlastně kdo.

„El que en los juegos de confusión se quedó con el nombre de Aureliano Segundo se volvió monumental como el abuelo, y el que se quedó con el nombre de José Arcadio Segundo se volvió óseo como el coronel, y lo único que conservaron en común fue el aire solitario de la familia. Tal vez fue ese entrecruzamiento de estaturas, nombres y

---

³⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 211/212.

*caracteres lo que le hizo sospechar a Úrsula que estaban barajados desde la infancia.*³⁷

Autor popisuje, že se dvojčata v dětství vyměnili. Při hrách na záměnu identit měl chlapec vyšší fyzické zdatnosti jméno Aureliano a naopak hubený kluk se jmenoval José Arcadio.

*„La diferencia decisiva se reveló en plena guerra cuando José Arcadio Segundo le pidió al coronel Gerineldo Márquez que lo llevara a ver los fusilamientos. Contra el parecer de Úrsula, sus deseos fueron satisfechos. Aureliano Segundo, en cambio, se estremeció ante la sola idea de presenciar una ejecución. Prefería la casa. A los doce años le preguntó a Úrsula qué había en el cuarto clausurado. «Papeles», le contestó ella. «Son los libros de Melquíades y las cosas raras que escribía en sus últimos años». La respuesta, en vez de tranquilizarlo, aumentó su curiosidad.*³⁸

Tato část knihy líčí charakteristiku dvojčat. José Arcadio Segundo projevil zájem o to, aby mohl vidět popravu a naopak Aureliano Segundo se jen té myšlenky, být toho svědkem, vyděsil. Jeho oblíbeným místem se stával jeho domov. José Arcadio Segundo jevil zájem o vojenské praktiky, naopak Aureliano Segundo zdědil zvědavost objevovat a číst neznámé spisy, což u předchůdcích stejného jména nebylo běžné. Tudíž dochází k narušení cyklu u obou jmen.

„El martes siguiente, en efecto, Petronio bajó de la torre con un banquito de madera que nadie supo hasta entonces para qué servía, y llevó a José Arcadio Segundo a una huerta cercana. El muchacho se aficionó tanto a aquellas incursiones nocturnas, que pasó mucho tiempo antes de que se le viera en la tienda de Catarino. Se hizo hombre de gallos... Pronto demostró en la gallera la sabiduría que le infundió el padre Antonio Isabel, y dispuso de suficiente dinero no sólo para enriquecer sus crías, sino para procurarse satisfacciones de hombre. Úrsula lo comparaba en aquel tiempo con su hermano y no podía entender cómo los dos gemelos que parecieron una sola persona en la infancia habían terminado por ser tan distintos. La perplejidad no le duró mucho

---

³⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 212.

³⁸ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 212/213.

tiempo, porque muy pronto empezó Aureliano Segundo a dar muestras de holgazanería y disipación.“³⁹

Úryvek výše opět vykresluje, jakým směrem se José Arcadio Segundo začíná ubírat a kam osud zavádí jeho bratra Aureliana Segunda. José Arcadio Segundo se žíví jako obchodník, protože je zaujat kohouty a v budoucnu i kohoutími zápasy. Ty mu zajišťují příjem, díky kterému si může dovolit nevěstky. Naopak Aureliano Segundo “se najde” v rozmarném životě plném večírků.

„Una mujer joven, que andaba vendiendo números para la rifa de un acordeón, lo saludó con mucha familiaridad. Aureliano Segundo no se sorprendió porque ocurría con frecuencia que lo confundieran con su hermano. Pero no aclaró el equívoco, ni siquiera cuando la muchacha trató de ablandarle el corazón con lloriqueos, y terminó por llevarlo a su cuarto...Al cabo de dos semanas, Aureliano Segundo se dio cuenta de que la mujer se había estado acostando alternativamente con él y con su hermano, creyendo que eran el mismo hombre, y en vez de aclarar la situación se las arregló para prolongarla.“⁴⁰

Komplikovanost životů dvojčat nabírá zcela jiný směr, když se oba zapletou se stejnou ženou. Ta zpočátku neví, že se jedná o dvojčata, a myslí si, že si užívá pouze s jedním mužem. Tento milenecký “problém” se opakuje, protože i jmenovci José Arcadio a Aureliano sdíleli lásku ke stejné ženě, a to k Pilar. Milenka obou bratrů se jmenuje Petra.

„Cuando Úrsula se dio cuenta de que José Arcadio Segundo era gallero y Aureliano Segundo tocaba el acordeón en las fiestas ruidosas de su concubina, creyó enloquecer de confusión.“⁴¹

---

³⁹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 217.

⁴⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 217/2018.

⁴¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 219.

Podnikání Josého Arcadia Segunda s kohouty a zhýralý život plný večírků Aureliana Segunda nebere konce. Aureliano Segundo si však milenku Petru nakonec získá jen pro sebe.

„Economiza ahora», le decía Úrsula a su atolondrado bisnieto. «Esta suerte no te va a durar toda la vida». Pero Aureliano Segundo no le ponía atención. Mientras más destapaba champaña para ensopar a sus amigos, más alocadamente parían sus animales, y más se convencía él de que su buena estrella no era cosa de su conducta sino influencia de Petra Cotes, su concubina, cuyo amor tenía la virtud de exasperar a la naturaleza. Tan persuadido estaba de que era ese el origen de su fortuna, que nunca tuvo a Petra Cotes lejos de sus crías, y aun cuando se casó y tuvo hijos siguió viviendo con ella con el consentimiento de Fernanda. Sólido, monumental como sus abuelos, pero con un gozo vital y una simpatía irresistible que ellos no tuvieron, Aureliano Segundo apenas si tenía tiempo de vigilar sus ganados.“⁴²

Narážka na ohromné utrácení Aureliana Segunda od Úrsuly na sebe nenechala dlouho čekat. Aureliano Segundo nikoho neposlouchá. Je sice ženat, ale preferuje bydlení se svou milenkou Petrou. Zpočátku z toho byla ostuda, ale nakonec se s tím všichni postupně smířili. Narozdíl od svých jmenovců si Aureliano Segundo uměl užívat života. Miloval jídlo, proto neustále tloustl. Měl blízko ke své dceři Meme, ale odcizil se své manželce Fernandě.

„Seguro que fue un sueño», insistían los oficiales. «En Macondo no ha pasado nada, ni está pasando ni pasará nunca. Este es un pueblo feliz». Así consumaron el exterminio de los jefes sindicales. El único sobreviviente fue José Arcadio Segundo.“⁴³

Poslední důležité sdělení se týká Josého Arcadia Segunda. Ten se spolu s ostatními vzepřel americké banánové společnosti, která všechny vykořisťovala, ale krutě na to doplatili. Stávka ničemu nepomohla a následný masakr přežil jenom José Arcadio Segundo. Po vlakovém neštěstí se vrátil zpátky do Maconda, kde však nikdo o ničem nevěděl. Místní úřady tak měli Josého Arcadia Segunda za blázna. Spokojené Macondo

---

⁴² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 220.

⁴³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 352.

se považuje za dokonalou utopii. José Arcadio Segundo se kompletně uzavřel do sebe a četl staré pergameny.

Poslední rys, kterým se dvojčata José Arcadio Segundo a Aureliano Segundo liší od svých předchozích jmenovců, je ten, že je to tentokrát Aureliano Segundo, kdo se oženil a měl rodinu. José Arcadio Segundo po krvavém masakru při stávce proti banánové společnosti zůstal trvale sám.

Jak je již zmíněno, osudy dvojčat jsou velice propletené, protože se téměř ihned dozvíme, že jsou dvojčata od dětství zaměněná. Naše původní teorie o jménech se tady úplně otáčí. José Arcadio Segundo má charakteristiky, které náleží *Aurelianovi*, líbí se mu vojenské záležitosti, je ostýchavý. Můžeme si však všimnout, že sdílí i některé rysy *Josého*, protože se projevuje jako obchodník a rebel, který se postaví vedení banánové společnosti. Předchozí nositele jména *José* potkávaly smutné a krvavé konce. Josého Arcadia Segunda čeká samota podobně jako Josého Arcadia Buendíi. Naopak Aureliano Segundo se zpočátku projevuje jako *José*, milovník žen a dobré zábavy, ale postupně si uvědomí, že ho nic z toho trvale nenaplní.

3.1. Jméno **JOSÉ** - *JOSÉ ARCADIO*

Poslední člen rodiny Buendíových se jménem José je José Arcadio, nejstarší dítě Aureliana Segunda a Fernandy del Carpio.

„Años después, en su lecho de agonía, Aureliano Segundo había de recordar la lluviosa tarde de junio en que entró en el dormitorio a conocer a su primer hijo. Aunque era lánguido y llorón, sin ningún rasgo de un Buendía, no tuvo que pensar dos veces para ponerle nombre. —Se llamará José Arcadio —dijo. Fernanda del Carpio, la hermosa mujer con quien se había casado el año anterior, estuvo de acuerdo. En cambio Úrsula no pudo ocultar un vago sentimiento de zozobra.“⁴⁴

První zmínka o José Arcadiovi je taková, že je to chlapec chabý a uplakaný bez žádného rysu rodiny Buendíů. Jeho otec Aureliano Segundo nepřemýšlel o jménu a věděl, jak syna pojmenovat, zato Úrsula z pojmenování byla celá neklidná, protože přišla na to, jaký osud každé jméno přináší, navíc pojmenování malého Josého Arcadia jí nepřipadalo vhodné.

„En el aturdimiento de los últimos años, Úrsula había dispuesto de muy escasas treguas para atender a la formación papal de José Arcadio, cuando éste tuvo que ser preparado a las volandas para irse al seminario.“⁴⁵

José Arcadio má naplnit Úrsuliny představy stát se papežem. Začíná chodit do semináře. Úrsula totiž celou dobu chtěla, aby někdo z jejích potomků měl blíže k Bohu, aby někdo v rodině konečně nezabíjel, nebyl psychicky nevyrovnaný nebo marnotratný.

„Al contrario de Aureliano José, que trató de sofocar aquella imagen en el pantano sangriento de la guerra, él trataba de mantenerla viva en un cenagal de concupiscencia, mientras entretenía a su madre con la patraña sin término de la vocación pontificia. Ni a él ni a Fernanda se les ocurrió pensar nunca que su correspondencia era un intercambio de fantasías. José Arcadio, que abandonó el seminario tan pronto como llegó a Roma, siguió alimentando la leyenda de la teología

---

⁴⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 211.

⁴⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 281.

y el derecho canónico, para no poner en peligro la herencia fabulosa de que le hablaban las cartas delirantes de su madre, y que había de rescatarlo de la miseria y la sordidez que compartía con dos amigos en una buhardilla del Trastevere.“⁴⁶

José Arcadio se vrátil z Říma a je zpátky v Macondu. Uvědomuje si, jak moc svou matku Fernandu obelhával, když jí tvrdil, že se úspěšně vydal na kněžskou dráhu. Vychází najevo, že seminář opustil hned při příjezdu do Říma. Své rodině lhal, aby si dostal dědictví, o kterém mu jeho matka ráda psala v dopisech a díky kterému by se dostal z finanční tísně.

„Casi un año después del regreso a la casa, habiendo vendido para comer los candelabros de plata y la bacinilla heráldica que a la hora de la verdad sólo tuvo de oro las incrustaciones del escudo, la única distracción de José Arcadio era recoger niños en el pueblo para que jugaran en la casa. Aparecía con ellos a la hora de la siesta, y los hacía saltar la cuerda en el jardín, cantar en el corredor y hacer maromas en los muebles de la sala, mientras él iba por entre los grupos impartiendo lecciones de buen comportamiento... Los niños se tomaron la casa como lo hicieron en el pasado las compañeras de Meme. Hasta muy entrada la noche se les oía cotorrear y cantar y bailar zapateados, de modo que la casa parecía un internado sin disciplina.“⁴⁷

Dále autor popisuje, co všechno musel José Arcadio dělat, aby měl co jíst a z čeho žít. Prodal téměř vše, co mělo nějakou hodnotu. Nakonec skončil jako taková dobrovolnická “školka”, protože si k sobě domů zval chlapce, aby si zde hráli. José Arcadio jim také dával lekce slušného chování. S chlapci se bavili a tančili do pozdních večerních hodin. Je možné, že to připomínalo večírky jeho otce Aureliana Segunda.

„El hallazgo del tesoro fue como una deflagración. En vez de regresar a Roma con la intempestiva fortuna, que era el sueño madurado en la miseria, José Arcadio convirtió la casa en un paraíso decadente. Cambió por terciopelo nuevo las cortinas y el baldaquín del dormitorio, y les hizo poner baldosas al piso del baño y azulejos a las paredes. La alacena del comedor se llenó de frutas azucaradas, jamones y encurtidos, y

---

⁴⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 417.

⁴⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 419.

*el granero en desuso volvió a abrirse para almacenar vinos y licores que el propio José Arcadio retiraba en la estación del ferrocarril, en cajas marcadas con su nombre. Una noche, él y los cuatro niños mayores hicieron una fiesta que se prolongó hasta el amanecer.*⁴⁸

José Arcadio si nakonec přijde na velké peníze, když spolu s chlapci najde i rodinný poklad. Peníze však nešetřil, velmi rychle je začal utrácet a renovovat dům. Radost z nečekaného bohatství oslavil bujným večírkem, který se však vymkl kontrole.

*„Enardecido no tanto por los estragos como por el asco y la lástima que sentía contra sí mismo en el desolado vacío de la saturnal, se armó con unas disciplinas de perrero eclesiástico que guardaba en el fondo del baúl, junto con un cilicio y otros fierros de mortificación y penitencia, y expulsó a los niños de la casa, aullando como un loco, y azotándolos sin misericordia, como no lo hubiera hecho con una jauría de coyotes.*⁴⁹

Josého Arcadia posedla neuvěřitelná zloba a vztek, že se neovládl a chlapce začal surově napadat. Zašlo to tak daleko, že chlapce vyhodil ze svého domu. Zde se projevuje rys výbušnosti, který sdílí se svými předchůdci jména José.

*“Una mañana de setiembre, después de tomar el café con Aureliano en la cocina, José Arcadio estaba terminando su baño diario cuando irrumpieron por entre los portillos de las tejas los cuatro niños que había expulsado de la casa. Sin darle tiempo de defenderse, se metieron vestidos en la alberca, lo agarraron por el pelo y le mantuvieron la cabeza hundida, hasta que cesó en la superficie la borboritación de la agonía, y el silencioso y pálido cuerpo de delfín se deslizó hasta el fondo de las aguas fragantes.”*⁵⁰

Smrt Josého Arcadia byla stejně krutá jako ty předchozí, které zažili José Arcadiové. Tato smrt ovšem nebyla nečekaným zavražděním střílnou pistolí, jednalo se však o násilnou smrt. Chlapci, které José Arcadio vyhnal z domu, si na něj počkali. Ve chvíli,

---

⁴⁸ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 421.

⁴⁹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 422.

⁵⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 425.

kdy se šel koupat do nádrže, vnikli do domu střechou a zde ho utopili. José Arcadio zemřel chudý, protože mu zbylý poklad surovci ukradli.

Poslední *José* v rodině značně vybočuje ze sledované teorie, protože není nijak fyzicky silný jako ostatní *José* předtím. Nemá vůdčího ani obchodního ducha. Můžeme tedy říct, že splňuje charakteristiku *Aurelianiů*, protože preferuje být daleko od své rodiny. Jsou i rysy, které by ho připodobňovaly k *Josému*. Jsou to následující večírky, které začne pořádat. I poslední *Josého* potkal krvavý osud, protože byl utopen.

3.2. Jméno **AURELIANO - AURELIANO BUENDÍA** + jeho synové Aurelianové

Následuje další důležitá postava v příběhu a je jím plukovník Aureliano Buendía, prostřední dítě Josého Arcadia Buendíe a Úrsuly Iguaránové. Jméno *Aureliano* a jeho charakteristiky jsou již zmíněné (viz. s. 16-22.), kde se zabýváme především jmennými variantami.

Příběh začíná tím, že plukovník Aureliano Buendía vzpomíná na jedno odpoledne, jak ho otec José Arcadio Buendía brávil k cikánům, aby si prohlížel jejich vynálezy.

„El sofocante mediodía en que reveló sus secretos, José Arcadio Buendía tuvo la certidumbre de que aquel era el principio de una grande amistad. Los niños se asombraron con sus relatos fantásticos. Aureliano, que no tenía entonces más de cinco años, había de recordarlo por el resto de su vida como lo vio aquella tarde, sentado contra la claridad metálica y reverberante de la ventana, alumbrando con su profunda voz de órgano los territorios más oscuros de la imaginación“⁵¹

Časté návštěvy k cikánům a prohlížení jejich objevů způsobilo, že si malý Aureliano jejich vůdce Melquíadesse tak oblíbil, že na něj vzpomínal celý život. José Arcadio Buendía i Aureliano sdíleli stejnou lásku k vynálezům a k alchymii.

„Aureliano, el primer ser humano que nació en Macondo, iba a cumplir seis años en marzo. Era silencioso y retraído. Había llorado en el vientre de su madre y nació con los ojos abiertos. Mientras le cortaban el ombligo movía la cabeza de un lado a otro reconociendo las cosas del cuarto, y examinaba el rostro de la gente con una curiosidad sin asombro.“⁵²

Autor začíná vykreslovat Aurelianovu povahu. Malý Aureliano byl velice důležitý již od svého narození. Byl první člověk, který se narodil v právě založené vesnici Macondu. Byl tichý a samotářský, jevil se už jako inteligentní tvor v matčině děloze. Co se může zdát jako zázračné, je to, že narodil s otevřenými očima. Hned po porodu Aureliano projevil zvědavost a pozoroval všechno a všechny v místnosti.

---

⁵¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 14/15.

⁵² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 24.

„Úrsula no volvió a acordarse de la intensidad de esa mirada hasta un día en que el pequeño Aureliano, a la edad de tres años, entró a la cocina en el momento en que ella retiraba del fogón y ponía en la mesa una olla de caldo hirviendo. El niño, perplejo en la puerta, dijo: «Se va a caer». La olla estaba bien puesta en el centro de la mesa, pero tan pronto como el niño hizo el anuncio, inició un movimiento irrevocable hacia el borde, como impulsada por un dinamismo interior, y se despedazó en el suelo.”⁵³

Aureliano Buendía je nadále popisován jako zázračné dítě. Má prorocké vidiny, kdy se stane přesně to, co řekne. Předpoví i několik dalších věcí, například to, že do rodiny Buendiů přibude nevlastní sestra Rebeca.

„Aquella consagración al trabajo, el buen juicio con que administraba sus intereses, le habían permitido a Aureliano ganar en poco tiempo más dinero que Úrsula con su deliciosa fauna de caramelo, pero todo el mundo se extrañaba de que fuera ya un hombre hecho y derecho y no se le hubiera conocido mujer. En realidad no la había tenido.”⁵⁴

Aureliano Buendía neustále pracuje a vydělává rodině peníze, ale vůbec nemá chuť se oženit či poznat nějakou dívku. Psychicky se Aureliano Buendía stal mužem už dávno, po fyzické stránce stále strádá.

„Aquella tarde perdió Aureliano la recóndita paciencia con que había esperado la ocasión de verla. Descuidó el trabajo. La llamó muchas veces, en desesperados esfuerzos de concentración, pero Remedios no respondió. La buscó en el taller de sus hermanas, en los visillos de su casa, en la oficina de su padre, pero solamente la encontró en la imagen que saturaba su propia y terrible soledad.”⁵⁵

Aureliano Buendía se poprvé zamiluje. Ta první opravdová vášeň, kterou cítí pro nějakou ženu způsobí, že mu přestane záležet i na práci. Svou vyvolenou začíná

---

⁵³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 24.

⁵⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 64.

⁵⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 81.

hledat všude možně a chce docílit toho, aby se konečně necítil tak sám. Jeho dívka se jmenuje Remedios. Nakonec si ji vezme za ženu. Remedios je ještě v dětském věku, ale Aureliana si velice oblíbí. Budou čekat i rodinu, ale Remedios tragicky umírá. Aureliano Buendía se po její smrti opět dá do práce, aby zapomněl.

„—*Esto es un disparate, Aurelito —exclamó.*

—*Ningún disparate —dijo Aureliano—. Es la guerra. Y no me vuelva a decir Aurelito, que ya soy el coronel Aureliano Buendía.*“⁵⁶

Povaha Aureliana Buendíi se plně začíná projevovat. Po smrti své milované Remedios se naprosto oddá své práci a začne se pilně věnovat armádní kariéře. Aureliano Buendía už nechce, aby ho lidé oslovovali jenom “Aureliano”, ale jako plukovník Aureliano Buendía.

„—*Dime una cosa, compadre: ¿por qué estás peleando?*

—*Por qué ha de ser, compadre —contestó el coronel Gerineldo Márquez—: por el gran partido liberal.*

—*Dichoso tú que lo sabes —contestó él—. Yo, por mi parte, apenas ahora me doy cuenta que estoy peleando por orgullo.*“⁵⁷

Blízký přítel Aureliana Buendíi má o něj strach a zeptá se ho přímo, proč vlastně chce vojenskou kariéru, proč o ní tak zuřivě usiluje, proč pořád bojuje. Aureliano konečně přiznává, že bojuje jen kvůli svému egu a pýše, aby sám sobě nebo své rodině něco dokázal.

„*En casi veinte años de guerra, el coronel Aureliano Buendía había estado muchas veces en la casa, pero el estado de urgencia en que llegaba siempre, el aparato militar que lo acompañaba a todas partes, el aura de leyenda que doraba su presencia y a la cual no fue insensible ni la propia Úrsula, terminaron por convertirlo en un extraño. La*

---

⁵⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 124.

⁵⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 161.

última vez que estuvo en Macondo, y tomó una casa para sus tres concubinas, no se le vio en la suya sino dos o tres veces, cuando tuvo tiempo de aceptar invitaciones a comer. ⁵⁸

Nakonec se Aureliano od své rodiny úplně distancuje. Veškerý svůj volný čas tráví na válečném poli nebo se svými milenkami. Jeho vlastní rodina ho přestává zajímat a má problém s ní trávit čas. Můžeme říct, že Aureliano neví, jak naložit se svou samotou, ale své rodině se o tom nesvěří.

„Entonces el coronel Aureliano Buendía quitó la tranca, y vio en la puerta diecisiete hombres de los más variados aspectos, de todos los tipos y colores, pero todos con un aire solitario que habría bastado para identificarlos en cualquier lugar de la tierra. Eran sus hijos. ⁵⁹

Aureliano Buendía zažívá další rodinný zvrat, protože za ním přijdou jeho synové, kteří se jmenují úplně stejně *Aureliano*, jen používají jiná příjmení. Jsou to lidé různorodí, z různých koutů světa, ale se svým otcem sdílejí stejnou osamělost.

„Aureliano Segundo no desperdició la ocasión de festejar a los primos con una estruendosa parranda de champaña y acordeón, que se interpretó como un atrasado ajuste de cuentas con el carnaval malogrado por el jubileo. Hicieron añicos media vajilla, destrozaron los rosales persiguiendo un toro para mantearlo, mataron las gallinas a tiros, obligaron a bailar a Amaranta los valeses tristes de Pietro Crespi, consiguieron que Remedios, la bella, se pusiera unos pantalones de hombre para subirse a la cucaña, y soltaron en el comedor un cerdo embadurnado de sebo que revolcó a Fernanda, pero nadie lamentó los percances, porque la casa se estremeció con un terremoto de buena salud. ⁶⁰

Aureliano Segundo si své bratrance vzal na starost a uspořádal jim uvítací večírek. Všichni Aurelianové s ním oslavovali, pili a rozbíjeli kolem sebe věci. Dokonce došlo i

---

⁵⁸ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 199/200.

⁵⁹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 248/249.

⁶⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 249.

na zvířata, kterým ubližovali. Do svých pitek a zábavy přizvali i Amarantu a Krásnou Remedios. Tímto povahovým rysem se Aurelianovo synové výrazně od svého otce Aureliana liší. Zatímco jejich otec je spíše tichý pozorovatel, jeho synové jsou opakem a jsou blíže k Aurelianovi Segundovi.

„Aureliano Segundo, que vio las ilimitadas perspectivas de parranda que ofrecía aquella desafortada parentela, decidió que todos se quedaran a trabajar con él. El único que aceptó fue Aureliano Triste, un mulato grande con los ímpetus y el espíritu explorador del abuelo, que ya había probado fortuna en medio mundo, y le daba lo mismo quedarse en cualquier parte.“⁶¹

Bratranci si nadále velice rozumí. Otec Aureliano Buendía stojí v pozadí, protože si hlavní slovo přebírá Aureliano Segundo a nabízí jim práci, zatímco jim jejich otec Aureliano nenabídl nic. Ze všech sedmnácti synů se pro práci rozhodne jen Aureliano Triste.

„En febrero, cuando volvieron los dieciséis hijos del coronel Aureliano Buendía, todavía marcados con la cruz de ceniza, Aureliano Triste les habló de Rebeca en el fragor de la parranda, y en medio día restauraron la apariencia de la casa, cambiaron puertas y ventanas, pintaron la fachada de colores alegres, apuntalaron las paredes y vaciaron cemento nuevo en el piso, pero no obtuvieron autorización para continuar las reformas en el interior.“⁶²

Synové Aureliana Buendí se projevují jako pracovití a milí muži. Vrací se do Maconda a ihned se vrhají do práce, aby pomohli s domkem, kde bydlí Rebeca. Zatímco se jejich otec Aureliano Buendía nikdy o svou rodinu nestaral a nezajímal, jeho synové jsou přesným opakem, a i když se vzájemně příliš neznají a neznají ani své vzdálené příbuzné, neváhají s pomocí.

„En la segunda visita que hicieron a Macondo los hijos del coronel Aureliano Buendía, otro de ellos, Aureliano Centeno, se quedó trabajando con Aureliano Triste. Era uno de

---

⁶¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 250.

⁶² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 253/254.

los primeros que habían llegado a la casa para el bautismo, y Úrsula y Amaranta lo recordaban muy bien porque había destrozado en pocas horas cuanto objeto quebradizo pasó por sus manos. El tiempo había moderado su primitivo impulso de crecimiento, y era un hombre de estatura mediana marcado con cicatrices de viruela, pero su asombroso poder de destrucción manual continuaba intacto.“⁶³

Nakonec v Macondu zůstává i další syn Aureliano Centeno a přidává se k Aurelianovi Tristovi. Autor nám popisuje, jakou velkou fyzickou silou Aureliano Centeno oplývá. Rozbívá věci, jen co se jich dotkne. Není příliš vysoký a tělo má plné jizev od neštovic. Tou nadměrnou silou se blíží spíše k Josému Arcadiovi a jeho jmenovcům, a proto tady dochází k velké odchylce. Postupně se přidávají další synové Aureliano Serrador a Aureliano Arcaya, aby žili v Macondu.

„—¡Un día de estos —gritó— voy a armar a mis muchachos para que acaben con estos gringos de mierda!

En el curso de esa semana, por distintos lugares del litoral, sus diecisiete hijos fueron cazados como conejos por criminales invisibles que apuntaron al centro de sus cruces de ceniza.“⁶⁴

Přichází tragédie, za kterou může přímo Aureliano Buendía. V Macondu vládne americké vykořisťování. Jde o období tzv. “banánové horečky”. Aureliano se rozhodne jednat. Otevřeně je proklíná a vyzývá na souboj. Jeho silná slova způsobí, že začne hon na jeho syny, kteří jsou postupně vyvražďeni. Jenom jeden z nich, Aureliano Amador, stihne utéct. Aureliano se z té následné tragédie nemůže dlouho vzpamatovat a jeho srdce je ještě více chladné než kdy dřív. Plukovník Aureliano Buendía nakonec umírá sám se svojí samotou a ledovým srdcem.

„Era Aureliano Amador, el único sobreviviente de los diecisiete hijos del coronel Aureliano Buendía, que iba buscando una tregua en su larga y azarosa existencia de fugitivo.”

---

⁶³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 254.

⁶⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 274.

„Creyendo que era un vagabundo, lo echaron a la calle a empellones. Ambos vieron entonces desde la puerta el final de un drama que había empezado desde antes de que José Arcadio tuviera uso de razón. Dos agentes de la policía que habían perseguido a Aureliano Amador durante años, que lo habían rastreado como perros por medio mundo, surgieron de entre los almendros de la acera opuesta y le hicieron dos tiros de máuser que le penetraron limpiamente por la cruz de ceniza.“⁶⁵

Poslední důležitý okamžik přichází ve chvíli, kdy se do příběhu vrací Aureliano Amador. Poslední přeživší z Aurelianových synů, který přežil masakr. José Arcadio a Aureliano ho vůbec nepoznali, byl mezi Aurelianými syny ten, který měl tmavší pleť, a tak ho nepustili do svého domu. Tragická smrt si došla pro posledního syna. Zabili dva policisté, kterým dva roky utíkal.

Aurelianové v této kapitole se teorii o osudovosti jmen poněkud vzdalují. První *Aureliano*, Aureliano Buendía, splňuje všechny charakteristiky, které jeho jméno splňovat má, to jest zájem o studia, vojenskou kariéru či ostýchavost. Jeho synové stejného jména se teorii vymykají a směřují spíše k charakteristice, která patří *Josému*. Chtějí se bavit, tvrdě pracovat a jejich životy skončí opět tragicky.

---

⁶⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 424.

3.2. Jméno **AURELIANO** - *AURELIANO BABILONIA*

Aureliano Babilonia je synem Renaty Remedios "Meme" a jejího tajného přítele Mauricia Babilonii. Jako většina z jeho rodiny se i on narodil z nemanželského svazku a dětství strávil se svou babičkou Fernandou, protože nemanželské dítě by byla ostuda pro celou rodinu Buendía. Nakonec byl matce odebrán. Fernanda ho půlku života věznila a nedovolovala mu vycházet do společnosti, a tak Aureliano neustále strádal.

„Era fino, estirado, de una curiosidad que sacaba de quicio a los adultos, pero al contrario de la mirada inquisitiva y a veces clarividente que tuvo el coronel a su edad, la suya era parpadeante y un poco distraída.“⁶⁶

Autor nám zde popisuje, jakou povahu malý Aureliano má. Je totiž vzhledem i povahou stejný jako ostatní Aurelianové, pokud nepočítáme Aureliana Segunda či Aureliana Josého. Aurelianova postava je hubená, fyzickou silou neoplývá a je zvědavý. Po svém předkovi plukovníkovi Aurelianovi podědil jasnozřivost.

„Las pocas veces que entonces se le veía en la casa, era por Amaranta Úrsula, pues con el tiempo se había convertido en un extraño para Fernanda, y el pequeño Aureliano se iba volviendo esquivo y ensimismado a medida que se acercaba a la pubertad. Aureliano Segundo confiaba en que la vejez ablandara el corazón de Fernanda, para que el niño pudiera incorporarse a la vida de un pueblo donde seguramente nadie se hubiera tomado el trabajo de hacer especulaciones suspicaces sobre su origen. Pero el propio Aureliano parecía preferir el encierro y la soledad, y no revelaba la menor malicia por conocer el mundo que empezaba en la puerta de la calle.“⁶⁷

Z textu se dozvídáme o psychickém stavu malého Aureliana. Ke své vlastní rodině si cestu nenachází. Je plachý a preferuje samotu, uzavírá se okolnímu světu. Zatím jedině, co zná, je dům, ze kterého kvůli babičce Fernandě nemůže vycházet.

„Se preocupaba por cortarle el pelo, por sacarle las liendres, por adaptarle la ropa vieja que encontraba en baúles olvidados, y cuando empezó a despuntarle el bigote le

---

⁶⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 387.

⁶⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 395.

*llevó la navaja barbera y la totumita para la espuma del coronel Aureliano Buendía. Ninguno de los hijos de éste se le pareció tanto, ni siquiera Aureliano José, sobre todo por los pómulos pronunciados, y la línea resuelta y un poco despiadada de los labios.*⁶⁸

O malého Aureliana se láskyplně stará Santa Sofía de la Piedad. Aureliano nikdy nevychází z pokoje a pořád něco čte. Vychází najevo, že je to on, který je ze všech příbuzných nejvíce podobný plukovníkovi Aurelianovi Buendíovi.

*„De modo que Aureliano seguía siendo virgen cuando Amaranta Úrsula regresó a Macondo y le dio un abrazo fraternal que lo dejó sin aliento. Cada vez que la veía, y peor aun cuando ella le enseñaba los bailes de moda, él sentía el mismo desamparo de esponjas en los huesos que turbó a su tatarabuelo cuando Pilar Ternera le puso pretextos de barajas en el granero.*⁶⁹

Přichází důležitá pasáž, ve které začíná sexuální napětí mezi tetou Amarantou Úrsulou a synovcem Aurelianem. Oni netuší, že jsou příbuzní. Opakuje se stejná vášeň, který cítil Aureliano José ke své tetě Amarantě.

*„Aureliano abandonó los pergaminos, no volvió a salir de la casa, y contestaba de cualquier modo las cartas del sabio catalán. Perdieron el sentido de la realidad, la noción del tiempo, el ritmo de los hábitos cotidianos. Volvieron a cerrar puertas y ventanas para no demorarse en trámites de desnudamientos, y andaban por la casa como siempre quiso estar Remedios, la bella, y se revolcaban en cueros en los barrizales del patio, y una tarde estuvieron a punto de ahogarse cuando se amaban en la alberca.*⁷⁰

Narozdíl od svého předchůdce Aureliana Josého, který svou tetu Amarantu sice miloval, ale nikdy nezískal, má Aureliano úspěch. Aureliano a Amaranta Úrsula své lásce podlehli a on si její srdce i tělo vydobyl. Ztrácel i zájem o čtení pergamenů. Zdá se, že

---

⁶⁸ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 403.

⁶⁹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 437.

⁷⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 458

se opakuje i rys, který měl plukovník Aureliano Buendía. Když se zamiloval do mladé Remedios, také ztrácel veškerý zájem pracovat.

„A través de las lágrimas, Amaranta Úrsula vio que era un Buendía de los grandes, macizo y voluntarioso como los José Arcadios, con los ojos abiertos y clarividentes de los Aurelianos, y predispuesto para empezar la estirpe otra vez por el principio y purificarla de sus vicios perniciosos y su vocación solitaria, porque era el único en un siglo que había sido engendrado con amor.“⁷¹

Gabriel García Márquez nám popisuje posledního člena rodiny Buendía. Hned, jak se malý narodil, měl vlastnosti José Arcadiů i Aurelianů. Byl svalnatý, ale projevoval i jasnozřivost. Je zde také zmíněno, že se jedná o výplod lásky. Snad se může jednat o spasení rodu Buendía. Aureliano a Amaranta Úrsula svého syna pojmenovali Aureliano. Šťěstí zamilovaných dlouho netrvalo. Amaranta Úrsula umírá po porodu, malý Aureliano je odložen, tam se na něj vrhnou mravenci. Aureliano začíná mít deprese a je uzavřený. Vrací se k pergamenům. Naplňuje se proroctví o Macondu, které je rázem zničeno zemětřesením.

Jsou nám představeni poslední dva členové rodiny se jménem *Aureliano*. Aureliano Babilonia je hloubavý, přemýšlivý a nemá rád společnost. Tím potvrzuje teorii, kterou máme. Naopak jeho malý syn Aureliano se sice nestihl pořádně projevit jako člověk, ale charakteristiky sdílí jak od *Aureliana*, tak od *Josého*. Dá se říct, že poslední Aureliano působí jako spojovací článek mezi těmi dvěma jmény a splývá do jednoho a uzavírá neustálé střídání jiných či stejných osudů. Oba poslední Aurelianové také umírají násilnou smrtí, Aureliano Babilonia umírá v Macondu při přírodní katastrofě a jeho syn mu zemřel na ulici, když ho požírali mravenci. I tady převažuje tragický osud, který je ale spojen spíše s *Josém*.

---

⁷¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 465.

3.3. Jméno ÚRSULA - ÚRSULA IGUARÁN

Úrsula je rázná, ale milující manželka Josého Arcadia Buendíi, která se stará o celou rodinu napříč generacemi než sama zemře. Společně se svým manželem je stejně důležitá, protože i ona je zakladatelkou Maconda, ale zatímco vliv jejího manžela postupně slábne, její vzrůstá.

Budeme pozorovat a komentovat Úrsulin charakter, který má být silný, nezávislý, ale i trochu přísný. Můžeme i říct, že se dá Úrsula považovat za feministickou postavu. Další postava v románu se jménem Úrsula bude představena v následujících kapitolách, jelikož se jedná o jméno spojené z Úrsuly a Amaranty.

„La laboriosidad de Úrsula andaba a la par con la de su marido. Activa, menuda, severa, aquella mujer de nervios inquebrantables, a quien en ningún momento de su vida se la oyó cantar, parecía estar en todas partes desde el amanecer hasta muy entrada la noche, siempre perseguida por el suave susurro de sus pollerines de olán. Gracias a ella, los pisos de tierra golpeada, los muros de barro sin encalar, los rústicos muebles de madera contruidos por ellos mismos estaban siempre limpios, y los viejos arcones donde se guardaba la ropa exhalaban un tibio olor de albahaca.“⁷²

Hned na začátku se nám povaha Úrsuly dokonale popisuje a vykresluje. Je stejně pracovitá jako její muž José Arcadio Buendía, s pevnými nervy a přísnějším přístupem ke všem. Zatímco José Arcadio Buendía ztrácel drahocenný čas se svými vynálezy nebo povídání si s cikány, Úrsula pracovala jak mohla v domácnosti, dělala v podstatě veškeré mužské práce.

„José Arcadio Buendía no creyó que fuera tan rígida la voluntad de su mujer. Trató de seducirla con el hechizo de su fantasía, con la promesa de un mundo prodigioso donde bastaba con echar unos líquidos mágicos en la tierra para que las plantas dieran frutos a voluntad del hombre, y donde se vendían a precio de baratillo toda clase de aparatos para el dolor. Pero Úrsula fue insensible a su clarividencia.“

---

⁷² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 17/18.

—*En vez de andar pensando en tus alocadas novelerías, debes ocuparte de tus hijos*—*replicó—. Míralos cómo están, abandonados a la buena de Dios, igual que los burros.*“⁷³

Úrsulina síla kolikrát překvapila i Josého Arcadia Buendíu. Narozdíl od jeho snění o lepším světě, Úrsula zůstala vždycky realistická a nedávala na jeho sliby či bludy, kterým věřil. Úrsula častokrát nadávala svému manželovi, že se nestará o své děti, protože jak sama poznala, ho příliš nezajímaly. K mužským pracím jí častokrát přibyly i ty ženské, protože se starala o domácnost, finance rodiny a výchovu všech v domě.

„Entonces decidió que nadie volviera a llamarse Aureliano y José Arcadio. Sin embargo, cuando Aureliano Segundo tuvo su primer hijo, no se atrevió a contrariarlo.

—*De acuerdo —dijo Úrsula—, pero con una condición: yo me encargo de criarlo.*

Aunque ya era centenaria y estaba a punto de quedarse ciega por las cataratas, conservaba intactos el dinamismo físico, la integridad del carácter y el equilibrio mental.“⁷⁴

Úrsula nadále vládne pevnou rukou, protože i když jí bude brzy sto let, nepřestává řídit chod domácnosti. Nepřeje si, aby se další a další děti jmenovali stejně, ale nic proti tomu nezmůže. V rodině zastává místo opatrovatelky. Bere si na starost téměř každé novorozené dítě.

Úrsula nakonec zemře ve vysokém stáří, dosáhne sta let a postupně přichází o všechny smysly. Zemřela neklidně, protože se neustále bála, že se někomu z rodiny narodí dítě s prasečím ocáskem. Kletba, po léta v rodině udržovaná, bude naplněna. Úrsula měla pocit, že se musí všem věnovat a řídit jim život a nikdo nikdy se jí neopovážil odporovat.

---

⁷³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 23.

⁷⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 219.

Jméno Úrsula je zde vybráno pro vůdčí osobnost. Ženy Úrsuly jsou pevné vůle, ale i milující. Neustále se starají o všechny bez rozdílu. Můžou působit nežensky, protože si berou na starost i mužské práce a povinnosti. Můžeme se jen domnívat, jestli to byl autorův záměr ukázat aktivní ženu, která se nebojí žádné práce v kruté společnosti ovládané muži.

3.4. Jméno **AMARANTA - AMARANTA BUENDÍA**

Amaranta je jediná dcera Josého Arcadia Buendíi a Úrsuly Iguaránové. Má podobnou povahu jako její matka, protože se ráda stará a pečuje o své blízké.

Pro jméno Amaranta by tedy mělo platit, že jsou podobné povahy jako Úrsuly. Jsou pracovitě a pečující povahy, ale narozdíl od Úrsuly mají Amaranty sklony k sobeckému, často i rebelskému chování.

„—No te hagas ilusiones. Aunque me lleven al fin del mundo encontraré la manera de impedir que te cases, así tenga que matarte.“⁷⁵

Amaranta na počátku příběhu působí jako hodná a starostlivá sestra svých bratrů Josého Arcadia a Aureliana Buendíi. Ale jakmile jde o její nevlastní sestru Rebecu, mění se z láskyplné dívky na zákeřnou a manipulativní ženu. Spolu s Rebecou bojovaly o přízeň Pietra Crespiho, který se zpočátku zajímal o Rebecu a měli se brát, Amaranta se dál netajila tím, co si myslí. Když soupeření sester vyšlo najevo, Úrsula se vydala s Amarantou na cesty, aby byl v rodině klid, ale Amaranta dál dávala najevo, co si myslí.

„Amaranta sufrió una crisis de conciencia. Había suplicado a Dios con tanto fervor que algo pavoroso ocurriera para no tener que envenenar a Rebeca, que se sintió culpable por la muerte de Remedios.“⁷⁶

Ihned po návratu Amaranty a Úrsuly se konala svatba Aureliana a Remedios. Manželství bylo krátké, protože Remedios záhadně zemřela při potratu. Amaranta si její smrt celý život vyčítala. Neustále přála spíš Rebecce, ať se jí stane něco ošklivého, ale nakonec si osud vybral nevinnou Remedios.

„Un martes, cuando nadie dudaba de que tarde o temprano tenía que ocurrir, Pietro Crespi le pidió que se casara con él. Ella no interrumpió su labor. Esperó a que pasara el caliente rubor de sus orejas e imprimió a su voz un sereno énfasis de

---

⁷⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 91.

⁷⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 107.

madurez. —Por supuesto, Crespi —dijo—, pero cuando uno se conozca mejor. Nunca es bueno precipitar las cosas.“⁷⁷

Další tragédie se stala po Amarantině návratu. Sice si Pietra získala pro sebe, ale nabídku k sňatku přijala jen rozpačitě s tím, že počkají. Nakonec ze svatby úplně sešlo a zhrzený, labilní Pietro se kvůli Amarantě zabil.

„Pero el día en que el coronel Gerineldo Márquez le reiteró su voluntad de casarse, ella lo rechazó. —No me casaré con nadie —le dijo—, pero menos contigo. Quieres tanto a Aureliano que te vas a casar conmigo porque no puedes casarte con él.“⁷⁸

Amaranta se po smrti Pietra Crespiho od mužů úplně vzdálila a neměla na vdavky ani pomyšlení. Tím se dostává na povrch její rebelská povaha, protože tím, že se nikdy nevdala, způsobila své rodině ostudu. Další nápadník byl Gerineldo, blízký přítel jejího bratra Aureliana. Zatímco on Amarantu miloval, ona k němu chovala spíše platonický vztah a neustále odmítala jeho nabídky k sňatku.

„Aureliano José no se imaginaba cuánto terreno había perdido, la noche en que no pudo resistir más la farsa de la indiferencia, y volvió al cuarto de Amaranta. Ella lo rechazó con una determinación inflexible, inequívoca, y echó para siempre la aldaba del dormitorio.“⁷⁹

Poslední důležitý muž jejího života byl její vlastní synovec Aureliano José, po kterém silně toužila, ale když oba dva naplnili svoji vášeň, její láska zmizela. Amaranta odmítá i další svou lásku, i když si ji Aureliano José plánoval vzít. I Aureliano Josého potká trpký konec po Amarantině odmítnutí. Je zastřelen.

Další Amarantiny osudy se nadále týkají její rodiny, ale do příběhu už příliš nezasahuje. Umírá stářím s neustálými výčitkami, co v životě udělala a co naopak neudělala.

---

⁷⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 115.

⁷⁸ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 164.

⁷⁹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 176.

Amarantino jméno nám ukázalo, že měla starostlivou náruč pro své blízké. Ale zároveň měla povahu chladné ženy, jejíž zatrpkllost způsobí několik úmrtí. Amaranta je také jméno pro ženu, která se nebojí jít proti proudu a nebojí se skandálu.

3.4. Jméno AMARANTA + ÚRSULA - AMARANTA ÚRSULA

Amaranta Úrsula je dcera Aureliana Segunda a jeho manželky Fernandy del Carpio.

Amaranta Úrsula nese jména silných předchůdkyň a my zkusíme poodhalit, zda spojení těchto dvou jmen má spojitost s osudem Amaranty Úrsuly. Uvidíme, zda bude silná a nezávislá jako Úrsula či chladného, rebelského srdce jako právě Amaranta.

„A la muerte de Úrsula, la casa volvió a caer en un abandono del cual no la podría rescatar ni siquiera una voluntad tan resuelta y vigorosa como la de Amaranta Úrsula, que muchos años después, siendo una mujer sin prejuicios, alegre y moderna, con los pies bien asentados en el mundo, abrió puertas y ventanas. Para espantar la ruina, restauró el jardín, exterminó las hormigas coloradas que ya andaban a pleno día por el corredor; y trató inútilmente de despertar el olvidado espíritu de hospitalidad.“⁸⁰

Důležitá část knihy je, když zemře hlava rodiny Úrsula. Po její smrti by nebyl nikdo, kdo by se o dům a domácnost staral. Nakonec její roli přijala s láskou Amaranta Úrsula. Bez ní by dům upadal, ale ona do něj vrátila život. Amaranta Úrsula se upřímně raduje z toho, že se může postarat o své upadající dědictví.

„Amaranta Úrsula, heredera de ciertos encantos de Remedios, la bella, ocupaba en hacer sus tareas escolares el tiempo que antes perdía en atormentar a Úrsula, y empezaba a manifestar un buen juicio y una consagración a los estudios que hicieron renacer en Aureliano Segundo la buena esperanza que le inspiraba Meme.“⁸¹

Autor nám popisuje vzhled Amaranty Úrsuly. Je údajně skoro stejně krásná jako byla Krásná Remedios, čímž se liší značně od Amaranty nebo Úrsuly, jejíž krása nikdy nebyla dechberoucí.

„Nunca se vio en la casa a nadie con mejor humor a toda hora y en cualquier circunstancia, ni a nadie más dispuesto a cantar y bailar, y a tirar en la basura las

---

⁸⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 393.

⁸¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 394/395.

cosas y las costumbres revenidas...Era tan espontánea, tan emancipada, con un espíritu tan moderno y libre, que Aureliano no supo qué hacer con el cuerpo cuando la vio llegar...Activa, menuda, indomable, como Úrsula, y casi tan bella y provocativa como Remedios, la bella, estaba dotada de un raro instinto para anticiparse a la moda.“⁸²

V textu je popisován charakter Amaranty Úrsuly. Čilá, zábavná a ochotná pracovat kdykoliv a na čemkoliv. Amaranta Úrsula nepřemýšlí a jedná spontánně, čímž se opět liší od svých jmenovkyň. Nadále je moderní, snaží se o nejnovější módu, protože dřív cestovala, a tak ví, co se nosí ve světě. S Úrsulou sdílí i stejně drobnou postavu a je nezkrotná ve společnosti mužů.

„Lo que más me duele —reía— es tanto tiempo que perdimos».“⁸³

Amaranta Úrsula má silné citové spojení se svým synovcem Aurelianem Babiloniou. Vždycky kolem sebe opatrně našlapovali a nenaplnili své city, ale nakonec své lásce úplně propadnou. Zatímco Amaranta svou lásku k nikomu nikdy nenaplnila a řídila se rozumem, Amaranta Úrsula se řídí svým srdcem.

„Sin embargo, sus noticias se fueron haciendo poco a poco tan inciertas, y tan esporádicas y melancólicas las cartas del sabio, que Aureliano se acostumbró a pensar en ellos como Amaranta Úrsula pensaba en su marido, y ambos quedaron flotando en un universo vacío, donde la única realidad cotidiana y eterna era el amor.“⁸⁴

Amaranta Úrsula a Aureliano jsou milenci i přes to, že je Amaranta Úrsula vdaná. Normálně by to způsobilo skandál, ale její manžel Gaston z Maconda odjelo a o jejich vztahu ví. Amaranta Úrsula mu to napsala a on se s tím smířil. Amaranta Úrsula je ve svých pocitech upřímná narozdíl třeba od Amaranty, která nedávala nikdy své emoce

---

⁸² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 428/429.

⁸³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 457.

⁸⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 459/460.

najevo. Amaranta Úrsula se naopak skandálu nebojí. Tenhle rys rebelství sdílí s Amarantou.

Osud Amaranty Úrsuly je však nešťastný. Zamilovanému páru se narodí syn Aureliano s prasečím ocáskem. Amaranta Úrsula umírá nejspíše na vykrvácení po porodu.

Ve finále má Amaranta Úrsula něco od svých předešlých jmenovkyň. Byli jsme svědky její čilosti a radosti starat se o dům jako Úrsula, ale i jejího rebelského ducha, který sdílí s Amarantou. V některých ohledech je ale také úplně jiná, a to zejména co se týká citů a projevení emocí. Zatímco Amaranta a Úrsula nad vším přemýšlely a řešily následky, Amaranta Úrsula byla přesný opak.

3.5. Jméno **REMEDIOS - *REMEDIOS MOSCOTE***

Remedios je malá dcera Apolinar Moscate, která do příběhu přichází ještě jako dítě. To však nebrání Aureliánovi Buendíovi, aby se do ní zamiloval. Remedios Moscate není sice přímá příbuzná rodiny Buendía, ale právě po ní jsou pojmenovány další potomci rodiny.

Pro jméno Remedios by mělo platit, že jej nosí nevinné, zasněné a hravé děvče, které je krásné.

„Don Apolinar Moscate no perdió la serenidad. Les presentó a dos de sus hijas que se encontraban allí por casualidad: Amparo, de dieciséis años, morena como su madre, y Remedios, de apenas nueve años, una preciosa niña con piel de lirio y ojos verdes. Eran graciosas y bien educadas.“⁸⁵

Remedios přichází do příběhu jako téměř devítiletá dívka a spolu se svou rodinou Moscate se představují rodině Buendía. Je popisována jako krásné děvčátko se zelenýma očima, která je zároveň i dobře vzdělaná. Tady je první náznak Remediosiny krásy a její nevinnosti mladého děvčete.

„Todo el mundo quedó en paz, menos Aureliano. La imagen de Remedios, la hija menor del corregidor, que por su edad hubiera podido ser hija suya, le quedó doliendo en alguna parte del cuerpo. Era una sensación física que casi le molestaba para caminar, como una piedrecita en el zapato.“⁸⁶

Od první chvíle, kdy Aureliano Buendía spatřil Remedios, zůstal jako opařený. Dělal je obrovský věkový rozdíl, ale Aureliano Buendía to nijak netrápilo a o dívku se začal ucházet. Dalo by se říct, že i když měl i další známosti, s Remedios to myslel upřímně a vážně. Toužil po ní a nesnesl myšlenku, že by s ním nebyla.

„Apenas si hubo tiempo de enseñarla a lavarse, a vestirse sola, a comprender los asuntos elementales de un hogar. La pusieron a orinar en ladrillos calientes para

---

⁸⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 72.

⁸⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 73.

*corregirle el hábito de mojar la cama. Costó trabajo convencerla de la inviolabilidad del secreto conyugal, porque Remedios estaba tan aturdida y al mismo tiempo tan maravillada con la revelación, que quería comentar con todo el mundo los pormenores de la noche de bodas. Fue un esfuerzo agotador; pero en la fecha prevista para la ceremonia la niña era tan diestra en las cosas del mundo como cualquiera de sus hermanas*⁸⁷

Aureliano Buendía čekal roky, aby se s Remedios mohl oženit. Pro rodinu bylo důležité, že se stane fyzicky ženou a bude moct mít děti. Remedios měla Aureliana ráda, a tak nabídku k svatbě přijala bez jakýkoliv otázek. Remedios však byla nepoučená o manželství a manželských povinnostech, a tak se musela během krátké doby všechno naučit. Musela se naučit i to, jak se starat o domácnost. Byla sice ze sester nejmladší, ale vkročila do dospělého života jako první.

Remediosin život končí krátce po svatbě, kdy umírá po potratu. Aureliano Buendía se po její smrti změní v chladného a osamoceného člověka, který odmítá jakýkoliv vřelý cit.

Teorie u jména Remedios platí, protože i tady se jednalo o krásnou dívku, která nikomu neubližovala a přinesla radost do domu Buendía. Bohužel musela předčasně dospět, a to ji nejspíše stálo i život.

---

⁸⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 99.

3.5. Jméno **REMEDIOS** - *KRÁSNÁ REMEDIOS*

Krásná Remedios je dcerou Arcadia a Santy Sofie de la Piedad. Společně se podíváme na další Remedios v rodině a zanalyzujeme, zda teorie jména platí i u Krásné Remedios.

„Amaranta descubrió de pronto que aquella niña que había criado, que apenas despuntaba a la adolescencia, era ya la criatura más bella que se había visto en Macondo. Sintió renacer en su corazón el rencor que en otro tiempo experimentó contra Rebeca, y rogándole a Dios que no la arrastrara hasta el extremo de desearle la muerte, la desterró del costurero.“⁸⁸

Hned v první ukázce nám autor naznačuje, jak nádherná Krásná Remedios ve skutečnosti je. Na její krásu žárlila i Amaranta, které se opět připomněly činy, které měly co do činění s ní a Rebecou a tragédií, která je spojovala.

„El día de Año Nuevo, enloquecido por los desaires de Remedios, la bella, el joven comandante de la guardia amaneció muerto de amor junto a su ventana.“⁸⁹

Krásná Remedios si ani neuvědomuje, kolik problémů způsobuje. Její krása je tak nadpozemská, že muži přestávají být přičetní a z lásky k ní umírají. Úmrtí je několik.

„Remedios, la bella, fue proclamada reina. Úrsula, que se estremecía ante la belleza inquietante de la bisnieta, no pudo impedir la elección. Hasta entonces había conseguido que no saliera a la calle, como no fuera para ir a misa con Amaranta, pero la obligaba a cubrirse la cara con una mantilla negra. Los hombres menos piadosos, los que se disfrazaban de curas para decir misas sacrílegas en la tienda de Catarino, asistían a la iglesia con el único propósito de ver aunque fuera un instante el rostro de Remedios, la bella, de cuya hermosura legendaria se hablaba con un fervor sobrecogido en todo el ámbito de la ciénaga.“⁹⁰

---

⁸⁸ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 191.

⁸⁹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 211

⁹⁰ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 226

Krásná Remedios za svou krásu získala i ocenění, stala se královnou karnevalu. Kvůli kráse jí byl zakrýván obličej, aby se na ní muži nedívali. Muže to však neodradilo, protože to, co se skrývá, láká přeci více a více. Krása nevinné Remedios byla známá po celém kraji.

„Remedios, la bella, fue la única que permaneció inmune a la peste del banano. Se estancó en una adolescencia magnífica, cada vez más impermeable a los formalismos, más indiferente a la malicia y la suspicacia, feliz en un mundo propio de realidades simples. No entendía por qué las mujeres se complicaban la vida con corpiños y pollerines, de modo que se cosió un balandrán de cañamazo que sencillamente se metía por la cabeza y resolvía sin más trámites el problema del vestir, sin quitarle la impresión de estar desnuda, que según ella entendía las cosas era la única forma decente de estar en casa.“⁹¹

Autor nám popisuje Krásnou Remedios nejen jako nádherné děvče, ale i jako děvče nevyzrálé. Krásná Remedios nechápe, co se v běžném životě děje, nechápe zlobu, závist a chtíč mužů, v podstatě žije ve svém světě, kde nic nemusí řešit. Co jí také nedávalo smysl bylo, proč si ženy dělají starosti s oblékáním. Ona sama se cítila nejlépe nahá nebo si hodila přes sebe obyčejný hábit.

„Inconsciente del ámbito inquietante en que se movía, del insoportable estado de íntima calamidad que provocaba a su paso, Remedios, la bella, trataba a los hombres sin la menor malicia y acababa de trastornarlos con sus inocentes complacencias.“⁹²

Krásná Remedios trápila svou rodinu, protože všude, kudy prošla, vyvolala rozruch u všech přítomných mužů. Vydávala ze sebe jakousi vábivou vůni, díky které muži ztráceli rozum a zbytky přičetnosti, byli jakoby v transu.

Krásná Remedios se v příběhu objevuje, jak větší prostěradla. Najednou je záhadnou silou odnášena a se všemi prostěradly odlétá neznámo kam.

---

⁹¹ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 264

⁹² García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 266

I tady pro naši Krásnou Remedios platí, že je to nevinné a laskavé děvče, stejně jako její předchůdkyně. Rozdíl mezi dvěma Remedios je takový, že zatímco Remedios Moscote byla v podstatě dítě a musela se rychle stát dospělou kvůli manželství, Krásná Remedios i v těle dospělé zůstala dítětem.

3.5. Jméno **REMEDIOS - RENATA REMEDIOS “MEME”**

Meme je dcerou Aureliana Segunda a Fernandy del Carpio.

„Pero al contrario de Amaranta, al contrario de todos, Meme no revelaba todavía el sino solitario de la familia, y parecía enteramente conforme con el mundo, aun cuando se encerraba en la sala a las dos de la tarde a practicar el clavicordio con una disciplina inflexible... El primer signo de esa herencia calamitosa se reveló en las terceras vacaciones, cuando Meme apareció en la casa con cuatro monjas y sesenta y ocho compañeras de clase, a quienes invitó a pasar una semana en familia, por propia iniciativa y sin ningún anuncio.“⁹³

Při seznámení s Meme je důležité si všimnout, že ji netrápí pocit samoty, kterým trpí celá její rodina, i generace před. Meme se začne projevovat jako extrovertní osobnost. Tuto vlastnost podědila po svém otci Aurelianovi Segundovi, který si liboval v hýření a oslavách. Můžeme říct, že se tímhle povahovým rysem zcela odlišuje od ostatních Remedios předtím.

„Su carácter frívolo y hasta un poco infantil no parecía adecuado para ninguna actividad seria, pero cuando se sentaba al clavicordio se transformaba en una muchacha diferente, cuya madurez imprevista le daba un aire de adulto. Así fue siempre. En verdad no tenía una vocación definida, pero había logrado las más altas calificaciones mediante una disciplina inflexible, para no contrariar a su madre.“⁹⁴

Meme začala hrát na hudební nástroj, aby utvrdila svou matku Fernandu v přesvědčení, že je nadaná. Chtěla být také stejně pořádná jako ona. Ve skutečnosti byla Meme úplný opak své matky. Byla více rozpustilá a lehkomyšlná jako její otec.

„Meme despuntaba en una edad frutal. No era bella, como nunca lo fue Amaranta, pero en cambio era simpática, descomplicada, y tenía la virtud de caer bien desde el primer momento. Tenía un espíritu moderno que lastimaba la anticuada sobriedad y

---

⁹³ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 297.

⁹⁴ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad ...*, s. 307/308.

el mal disimulado corazón cicatero de Fernanda, y que en cambio Aureliano Segundo se complacía en patrocinar.“⁹⁵

Dále autor popisuje Memin vzhled. Nikdy nebyla krásná. Její silnou stránkou byla její vstřícnost a vlídná povaha, kterou měli všichni kolem ní rádi. Remedios Moscote a Krásná Remedios byly proslulé svou jedinečnou krásou, Meme se v tomhle ohledu od nich značně lišila.

„Como el chofer estaba enfermo, lo encargaron a él de conducirlas, y Meme pudo al fin satisfacer su deseo de sentarse junto al volante para observar de cerca el sistema de manejo.“⁹⁶

Meme byla feministicky i rebelsky založená. Začaly ji fascinovat nové vynálezy, především auta. Nebála se jít s cizím člověkem řídit auta, aby pozorovala, jak fungují.

“Se volvió loca por él. Perdió el sueño y el apetito, y se hundió tan profundamente en la soledad, que hasta su padre se le convirtió en un estorbo. Elaboró un intrincado enredo de compromisos falsos para desorientar a Fernanda, perdió de vista a sus amigas, saltó por encima de los convencionalismos para verse con Mauricio Babilonia a cualquier hora y en cualquier parte.“⁹⁷

Memina zkáza započala, když se poprvé zamilovala. Její osudový muž byl chlapec Mauriciho Babilonia, který pracoval s auty. Lekla se nečekaného citu, který k němu začala cítit a dobrovolně se na čas uzavřela před světem i před ním. Tím se odsoudila do samoty. Nakonec se vážně zamilovala a začala lhát své matce Fernandě. Přestala se bavit i s přítelkyněmi a naprosto se oddala Mauriciovi.

I Memin osud neskončil příliš dobře. Otěhotněla s Mauriciem a porodila nemanželské dítě, malého Aureliana Babiloni. Ten nikdy nepoznal své rodiče. Zničená Fernanda odvezla Meme do výchovného ústavu, protože se za ní styděla.

---

⁹⁵ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 311.

⁹⁶ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 324/325.

⁹⁷ García Márquez, Gabriel (2007), *Cien años de soledad* ..., s. 328/329.

Meme je velice komplikovaný charakter. Půlku svého života stráví v předstírání, že je někdo jiný, aby potěšila svou matku. Když se konečně projeví jaká je a čím chce být, tak jí vztah, který naváže, zničí. Remedios Moscote dělala, co jí řekli rodiče a manžel. Krásná Remedios měla svou hlavu. Meme se v průběhu života mění. Zpočátku dělala, co se od ní očekávalo a co vyžadovala matka. Pak když se zamilovala, sebrala odvahu a přestala se chovat podle přání ostatních.

Jméno Remedios také značí tragický osud pro všechny jmenovkyně - Remedios Moscote zemře při potratu, Krásná Remedios je duševně narušená a odnese si ji vítr a Meme skončí osamocená bez své rodiny.

4. Závěrečné shrnutí

Cílem této práce bylo prozkoumat zda se u postav v románu *Sto roků samoty*, které mají shodná křestní jména, shodují i jejich životní příběhy. Východiskem byly charakteristiky, chování, jednání a v neposlední řadě i výrazné povahové rysy, které jsem vyvodila na základně konkrétních citací. Snahou bylo potvrdit hypotézu, která byla navržena (s. 10), že se osudy postav stejného křestního jména naplňují obdobným způsobem a že konkrétní pojmenování ovlivňuje jejich činy. U všech jmen jsme si s důkazy potvrdili, že se odhady shodovaly nebo v jakých ohledech došlo u osudů a povah k odchylce. Některé osudy či charakteristiky se jen opakovaly, například u jmen José, Aureliano či Remedios docházelo k téměř totožným osudům. Zajímavý byl zejména případ záměny dvojčat Aureliana a Josého Segunda, který způsobil v rodině nepořádek, protože zde byly povahové rysy vyměněné. Co naopak sdílely všechny postavy, byl smutný a tragický konec.

Autor románu rozvinul u sledovaných postav svůj specifický pohled na jejich životní cesty, později označovaný jako magický realismus.

José (první toho jména) by rád získal zlato. To se zdá na první pohled nereálné, bláznivé, skoro jako by šlo o zázrak, ale možná že autora inspirovala reálná skutečnost, že se v Kolumbii zlato těží. Josého také fascinovali lidé z cizích krajín, či cikáni, kteří čas od času do vesnice Macondo přicházeli. Tato situace vychází z realistického poznání autora. Vesnice v bažinatých krajích či horách byly v Kolumbii velmi často odříznuty nejen od sebe navzájem, ale i od další civilizace. Konec života Josého patří zcela do magické části literárního díla. José mluví s mrtvými, dožaduje se jejich odpovědí a se svou rodinou hovoří jazykem, kterému nikdo nerozumí. Nakonec zešílí a umírá svázaný u stromu. Pro jméno José jsou typické znaky vůdcovství, fyzická síla a užívání si společnosti lidí. Pro toto jméno je typický i tragický konec, u prvního Josého je to zešílení. Narozdíl od dalších José neměl první José mimomanželské vztahy.

Manželkou Josého je rázná Úrsula. Společně založili vesnici Macondo. Stará se o domácnost, peníze a potomstvo. Jako autorita rodiny Buendía chce, aby rodina držela při sobě a je znepokojena, když se rodina postupně rozpadá. Záleží jí velice na reputaci

a dobrém rodinném jménu. Pro jméno Úrsula je charakteristická její vnitřní síla, rázná povaha a touha udržet rodinu pohromadě. U první i poslední Úrsuly tyhle charakteristiky sedí. Podobné rysy má i její dcera Amaranta, všechny tři ženy se zamilovaly do svého příbuzného.

Potomci Úrsuly a Josého jsou José Arcadio, Aureliano a Amaranta. Všichni sourozenci mají specifické vlastnosti, nikdo si není nijak podobný.

Zatímco Amaranta zůstala bezdětná, José Arcadio má syna Arcadia a Aureliano syna Aureliana Josého a dalších 17 Aurelianů. Arcadio má tři děti, Krásnou Remedios, dvojčata Aureliana a Josého Arcadia Segunda. I Aureliano Segundo má tři děti - Meme, Josého Arcadia a Amarantu Úrsulu. Meme má syna Aureliana Babiloni, který bude mít syna Aureliana s Amarantou Úrsulou.

Potomstvo Josého Arcadia má nejdelší dějovou linii.

José Arcadio zdědil po svém otci Josém impulzivní povahu, obrovskou sílu a touhu poznat kulturu cikánů. Zatímco jeho otec byl vášnivý vynálezce, Josého Arcadia velice zajímaly ženy. Se svou milenkou Petrou má syna Josého "Arcadia", který postupně zešílí. Josého Arcadia i Arcadia spojuje tragický konec typický pro jejich jméno, ale naopak od prvního Josého oni umírají zastřelením. Arcadio má tři děti, dvojčata Aureliana a Josého Arcadia Segunda a Krásnou Remedios. U Arcadiových dvojčat dochází k záměně, a tak jsou povahové rysy obrácené. Aureliano Segundo je nenasytý jak po penězích, tak po dobrém jídle, neodolá ženám a společnosti, tudíž sdílí povahu spojenou se jménem José. José Arcadio Segundo naopak sdílí povahu Aureliana, protože má válečného a rebelského ducha, je tichý, ale postaví se dokonce i banánové společnosti kvůli vykořisťování. Mystický prvek v rodině Arcadia představuje osud Krásné Remedios. Je to nádherná dívka, které bezohledně ničí životy mužů a působí trápení své rodině. Jednoho dne, když větší prostěradla, ji neznámá síla uchopí a odnáší někam, kde už se s ní nikdo nemůže setkat. Možná že ani ona sama nechápe, co se stalo a za co je trestána. Co všechny Remedios spojuje je tragický osud, umírají nebo nečekaně zmizí. Děti Aureliana Segunda a jeho manželky Fernandy del Carpio jsou také tři - Renata Remedios "Meme", José Arcadio a Amaranta Úrsula. Meme má klidnou

povahu jako všechny Remedios před ní, ale poslouchá svou panovačnou matku a hraje na hudební nástroje. Nakonec svou matku poslouchat přestane. I ona však zažije tragické chvílky jako její jmenovkyně. Zamiluje se a porodí nemanželského syna Aureliana Babiloni. Za její milostný hřích ji matka Fernanda odveze do polepšovny. Stejně jako Krásná Remedios i Meme z rodiny zmizí a nikdo už ji nespátří. I José Arcadio se stal obětí matčiny ctižádosti. Zpočátku byl José Arcadio slabý a uplakaný, nepřipomínal žádným rysem Josého. Byl poslán do Říma za kariérou, ale vrátil se chudý. Pořádá večírky s mladými chlapci, čímž vyšla najevo jeho skutečná povaha. Stejně jako ostatní jeho předchůdci, i José Arcadio umírá tragicky. Nezemře však zastřelením, ale utopením. Všichni se jménem José mají téměř totožné osudy. Amaranta Úrsula je veselá, Evropou ovlivněná dívka, která se vrací do vesnice Macondo, aby se o rodinu postarala stejně jako její jmenovkyně. Narodil od Úrsuly a Amaranty není Amaranta Úrsula chladná a nedostupná, ale milující a dává otevřeně najevo své emoce. To, co obě Amaranty sdílí, je láska ke svým synovcům.

Potomstvo Aureliana není tak rozsáhlé jako u jeho bratra Josého Arcadia, ale je neméně důležité.

Aureliano má úplně jinou povahu než jeho bratr a otec. Je klidný, přemýšlivý a vidí věci, které se stanou. Dokonce má i vojenské ambice. Jediné, co sdílí se svou rodinou je, že i on byl fascinován cikány. Aurelianovou manželkou se stane mladá a nevinná Remedios. Manžele od sebe dělí velký věkový rozdíl, ale i tak se vezmou. Remedios je dítě, ale postupně se naučí jak se má postarat o domácnost a blaho manžela. Poslouchá a dělá, co se jí řekne, ale potká ji tragický osud jako ostatní Remedios, ale Aurelianova Remedios nezmizí, ale zemře při potratu. Aurelianova povaha se po její smrti změní, už není tak citlivý, ale stane se chladným vůči všem. Se svou milenkou Pilar má syna Aureliana Josého, který se zamiluje do své tety Amaranty. Ten má povahové rysy jak Josého, tak Aureliana. S Joséem sdílí vášně pro ženy a s Aurelianem vášně pro válečné strategie. Po posledním odmítnutí Amaranty umírá zastřelením, což ho více spojuje se jménem José, kteří také umírali násilnou smrtí. Dále Aureliano během své válečné kariéry zplodí 17 synů se stejným jménem, kteří jsou mu povahově vzdálení, protože sdílí impulzivní rysy jména José a tragický konec spojený s tímto jménem, když jsou postupně pobiti a zastřeleni. Tady dochází k úplné odchylce jména Aureliano.

Amaranta je z dětí Josého a Úrsuly jediná dcera. Stejně jako její matka Úrsula, i ona je odhodlanou ženou v domácnosti, stará se o ostatní, aniž by měla vlastní rodinu. Sdílí s Úrsulou feministickou povahu, ve společnosti mužů je odmítavá a chladná, nikdy se neprovdá. Zamilovala se za svého života několikrát, včetně do svého synovce. Zamilovanost do příbuzného je charakteristické i pro Úrsuly.

Magickým prvkem v románu nejsou jenom stejná jména a kouzelné předměty, ale i destrukce vesnice Macondo, která měla své zničení předurčené od samého začátku, ale nikdo z členů rodiny Buendía o tom nevěděl.

Ačkoliv se jedná o fiktivní postavy, autor Gabriel G. Márquez dal svým postavám nádech života. Když pomineme incest, levitaci s prostěradly neznámo kam nebo různé magické předměty, tak mají jeho postavy reálné psychické či fyzické problémy, jsou obětmi vlastních chyb a chtíče. Aniž by si to uvědomovali, ničí sami sebe a svými volbami ničí i své okolí.

5. Resumen

El tema principal de mi tesis de licenciatura fue la caracterización de los personajes de la novela *Cien años de soledad* de Gabriel García Márquez y seguir nuestra teoría de los nombres, que describía los rasgos de carácter y los destinos de los personajes principales que tenían los mismos nombres.

El trabajo se divide en conocimiento del autor y su obra, luego una introducción donde se presenta un procedimiento de trabajo. Finalmente, todos los nombres recurrentes se introducen sucesivamente. Podemos decir que toda mi tesis es una parte práctica y teórica a la vez, porque explico la teoría que tengo sobre el nombre y presentaré una prueba textual en breve.

Basado en las citas precisas del libro, pude comentar los personajes en detalle y probar o refutar sus características claramente. Nombres como José, Aureliano, Úrsula, Amaranta y Remedios se repiten en la novela, y a cada personaje lo cuidé con esmero y constancia textual. La tarea principal era probar o, por el contrario, negar la hipótesis que se desarrollaba para cada nombre por separado si seguía el mismo, similar u opuesto destino y características que llevaban los nombres. En particular, los nombres Remedios, José o Aureliano tienen destinos o rasgos casi idénticos. Sin embargo, todos los personajes comparten finales tristes y trágicos.

Las teorías coincidieron y, a veces, se eliminaron, pero también descubrimos que estaban exactamente en el medio.

6. Bibliografie

- ☞ Cabello Pino, Manuel. (2013). Casas, fantasmas, vientos, culpas... relaciones intertextuales entre *The House Of The Seven Gables* de Hawthorne y *Cien Años de Soledad* de García Márquez. *Lingüística y literatura*, ISSN: 0120-5587, no. 64, s. 135-161.
- ☞ García Márquez, Gabriel. (2007). *Cien Años De Soledad*. [Madrid] : [México, D.F.] : Alfaguara : Real Academia Española ; Asociación de Academias de la Lengua Española. La edición quinta.
- ☞ García Márquez, Gabriel. (2006). *Sto roků samoty*, přeložil Vladimír Medek. Sedmé vydání. Praha: Euromedia Group.
- ☞ Hart, Stephen. (1982) “Magical realism in Gabriel García Márquez’s Cien años de soledad”. *INTI: Revista de Literatura Hispánica*, no. 16/17, s. 37–52.
- ☞ Hawthorne, N. (1983). *La casa de los siete tejados*. Edición de Catalina Montes. Madrid: Cátedra.
- ☞ Maurya, Vibha. (1983) “Gabriel García Márquez”. *Social Scientist*, vol. 11, no. 1, str. 53–58.
- ☞ Oviedo, José Miguel. (2012). *Historia De La Literatura Hispanoamericana*. Alianza Editorial.
- ☞ Vásquez Cantillo, Andrés. (2018). Una mirada a la identidad latinoamericana a través del mito y la historia en Cien años de soledad, *Revista Unicolombo Adelante – Ahead*, ISSN: 2215-7999 - Vol. 7, s. 64-73.